

Nevienam mēs Latviju nedodam

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

www.latvians.lv/nmln

2003. gada
29. maijs – 12. jūnijs

cena: Ls 0,20

Nr. 11 (33)

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA “VIEDA” INFORMATĪVAIS BIĻETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

PIEPRASIET
laikrakstu *DDD*

kioskā pie
Brīvības pieminekļa
un citos Rīgas kioskos

Iepriekš iznākušos numurus
visērtāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS
Rīgā, Čaka ielā 26 un
Čaka ielā 50

DEKOLONIZĀCIJAS
ATBALSTĪTĀJS

Nesen mūsu avīzē bija publicēta Vadima K. vēstule, kurā viņš izteica atbalstu Latvijas Nacionālās frontes darbībai. Vēstules autors ir dzimis jauktajā ģimenē, līdz ar to viņam ir pazīstami gan latvieši, gan okupantu domāšanas veidi, kas ir rosinājis nostāties Latvijas dekolonizācijas pusē. Šā iemesla dēļ aicinājam viņu uz sarunu.

INTERVIJA ▶ 5. lpp.

DEKOLONIZĀCIJAS
GUDRO
PROTOKOLI

5. Turpinājums
Sākums iepriekšējos
numuros

8. nodaļa

8.1. Taisnas tiesas lokāmība

Mums jāapbruņojas ar visiem līdzekļiem, kurus mūsu pretinieks varētu lietot pret mums. Tādēļ mums jāiepazīstas ar visiem likumgrāmatu smalkumiem un viltībām, lai tad, kad mums tas būs vajadzīgs, tiktu pasludināti pārdroši un netaisni spriedumi, bet ir no svara šos spriedumus tā sastādīt, lai tie liktos kā tiesiskas iekārtas augstākā tikumiskā izpaušme.

8.2. Gudro palīgspēki

Mūsu valdībai jāpūlē ap sevi civilizēti spēki, kuru vidū tai jādarbojas. Tie galvenokārt ir: žurnālisti, juristi, pārvaldes ierēdņi, valsts viri un beidzot tās personas, kuras mūsu speciālajās skolās baudījušas īpašu izglītību.

▶ 3. lpp.

MIERA ILŪZIJA

SARUNA AR SAEIMAS PRIEKŠĒDĒTĀJAS BIEDRU UN PIRMĀS PARTIJAS VALDES PRIEKŠĒDĒTĀJU ĒRIKU JĒKABSONU

– 2001.gadā Latvijā ie-
sojās Dalailama. Ko jūs do-
mājat par viņa Latvijas ap-
ciemojumu?

– Man nav nekāda sevišķa
viedokļa par viņa vizīti Lat-
vijā. Neuztveru to kā kaut kā-
du simbolisku laika zīmi.

– Kā zināms, Buda novē-
lēja Maitrejas atnākšanu
mūsu laikmetā. Maitrejas
atnākšana ir arī Otrā Kris-
tus atnākšana – tā ir Dzīvās
Ētikas Mācība, kas aplieci-
na, ka Kristus, Buda un
Maitreja ir Vienotā Ego jeb
Lielās Pasaules Dvēseles Iz-
paušme. Ja Dalailama ir īsts
garīgais vadonis, viņam pir-
majam ir jāatzīst Maitrejas
Mācība. Pagaidām mēs re-
dzam, ka viņa skolnieki no-
darbojas ar smilšu manda-
lu veidošanu, bet nevienš
necinās par Tibetas atbrīvo-
šanu. Tibeta vēl joprojām ir
pakļauta Ķīnai un tas nozī-
mē, ka Dalailama sevi kā gar-
īgo vadoni nav attaisnojis.

– Ne man par to spriest. Es
oreiz jūsu jautājumā varētu

vairāk saklausīt viņa rīcībā
taisnīguma un cilvēktiesību
trūkumu – Dalailama kā sa-
vas tautas aizstāvis un cīnītājs
par tās brīvību.

– Sakiet, lūdzu, kas jūsu
prātā ir Mācību au-
tors? No kurienes
Tās cēlušās?

– Ne tikai kā teolo-
ģisko izglītību ieguvu-
šam un baznīcai pie-
derošam, bet galveno-
kārt kā kristietim un
cilvēkam, kur piedzi-
vojis garīgu transfor-
māciju un atklāsmi ļoti drama-
tiskā, ļoti spēcīgā veidā, varu
teikt, ka Mācība ir Logoss, kas
nāk no Dieva. Dievs ir pasaules
Radītājs un Uzturētājs, kur-
mums ir tuvāk, kā mēs pašiem
Es kā Logosu redzu Kristu, kas
ir Gars un Dzīvība. Kristus kris-
tīgā izpratnē nav tikai mācītājs,
mīlestības, piedošanas un jaun-
as kvalitātes ētikas nesējs, bet
tīri metafiziskā izpratnē, Kris-
tus ir Pestītājs.

– Kristus bija cīnītājs par
Taisnību. Kādēļ baznīca,

kura sevi uzskata par Kris-
tus Mācības pārstāvi, tik ļoti
atķiras no patiesības, o-
dienas
baznīca, pretēji Kristum, ir
iecieta pret ļaunumu un

“Ja būs mīlestība tās augstākajā
izpratnē, tad būs arī mīlestība uz
zemi, tautu, patiesību, taisnību – tad
cilvēkos būs dzīvs, veselīgs un emo-
cionāls patriotisms. Tad radīsies arī
riebums pret ļaunumu.”

sātānismu. Es pat uzdro-
šinos teikt, ka baznīca ir sā-
tānisma atbalstītāja.

– Es negribētu jums pie-
krist, ka absolūti visa kristī-
gā baznīca ir sātānisma atbal-
stītāja un veicinātāja. Tas gan
ir taisnība, ka baznīcā, kā Kris-
tus Mācības nesējā, organizē-
tā reliģijā notiek kaut kāda
garīga un morāla korupcija. I-
reliģijā ir kļuvusi liela, pasauli
plānā aptverošā, tādēļ pastāv
bīstamība, ka vienā daļā ra-
dies Jaunās Derības farize-

jisms. Tāpat kā savā laikā tas
notika ar Veco Derību. Kris-
tus laikā tie paši farizeji, rak-
stu zinātnieki, taču gaidīja Mesī-
ju, bet nepazīna Viņu. Viņi
mēģināja diskutēt ar Viņu, re-
dzēt zīmes un meklēt
pierādījumus, bet galu
galā pretruna starp viņiem
un Kristu, kas ir Absolūtā Patiesība, kļu-
va tik meklējamā, ka Kris-
tus nodeva nāvei, nogali-
not Viņu. Tas ir piemērs,
kad pareizs burts nokauj
garu. Kristus arī teica:

“Uz Mozus krēslu ir nosēdu-
ies rakstu mācītāji un farize-
ji. Visu, ko tie jums saka, to da-
riet un turiet; bet pēc viņu dar-
biem nedariet, jo tie gan māca,
bet nedara” Iespējams, ka kris-
tietības pārstāvji, kuriem kris-
tietība kļūst kā rituāls, nevis
patiesības un mīlestības mā-
cekļa, var dot arī kādus ne-
lāgus augļus. Tajā pašā laikā
es varu minēt vairākus cilvēc-
kus, kuri ir patiesi Dieva cil-
vēki.

▶ 4. lpp.

Krievu pilsoņiem un nepilsoņiem Latvijā.
Revolucionārās kontaktpapvienības (Krievija)
UZSAUKUMS

Mēs, Krievijas pilsoņi, tās
radikāli-demokrātiskās Pre-
to anas centra pārstāvji, vē-
lamies pie jums, lai darītu zi-
nāmu to patiesību, kuru jūs,
iespējams, nevēlaties dzirdēt.
Varbūt mums izdosies jūs pār-
liecināt, jo mūsu latviešu drau-
giem tas nav izdevies.

Un tā – visi jūs, neatkarīgi
no tā, vai esat pilsoņi, vai ne –
dzīvojat Latvijā nelikumīgi.
Jūs pašiem, jūsu tēvi vai vectēvi
ieradīties Latvijā pēc
1940.gada, pateicoties neliku-
mīgai un noziedzīgai Latvijas
okupācijai, kuru īstenoja Pa-
domju Savienība 1940.gada
jūnijā, atbraucāt, sekojot ag-
resīvajai Sarkanajai armijai.
Ja Staļins noziedzīgi nebūtu
sagrābis Latviju, tad jūs paš-
i laik tajā nedzīvotu.

Nav svarīgi, ar ko jūs nodar-
bojāties vai tagad nodarboja-
ties Latvijā. Vai cēlāt raķes o-
anas uzņēmumus, strādājāt ta-
jos, kalpojāt padomju armijā
vai valsts struktūrās, pasnie-
dzāt skolās, arāt zemi vai zve-
jojāt, – tas odien nedod jums
tiesības uz kādreiz okupēto
zemi. Padomju okupantu tra-
dicionālie argumenti – “mēs
viņiem eit visu rūpniecību
uzcēlām”, “Baltijā dzīves li-
menis bija augstāks nekā pa-

šā Krievijā; mēs jūs uzturējām
uz sava rēķina” un tamlīdzī-
gi, – nav pieņemami.

Atgādināms jums, ka pēc lat-
viešu tautas nelikumīgās un
noziedzīgās staļiniskās oku-
pācijas, pret latviešu tautu ti-
ka īstenots genocīds, – dau-
dzus tūkstošus latviešu no ā-
rvalsts (NKVD) vai arī izsūtī-
ja uz Sibīrijas un citām Gu-
laga nometnēm, kas atrodas
aiz polārā loka, lai viņi tur no-
mirtu no pārmērīgā darba.
Turklāt ne jau dēļ reālas poli-
tiskās cīņas pret padomju oku-
pāciju, bet vienkārši tāpēc, ka
viņi bija latvieši un sabiedrības
izglītotākās daļas pārstāvji un
tādēļ automātiski tika uzskā-
tīti par “nevēlamiem” un va-
rai potenciāli bīstamiem. Jūs
vai jūsu tēvi āra un izsūtīja
uz Gulaga nometnēm latvie-
šu inteliģenci un zemniekus,
visu latviešu nācijas ziedu, un
paši apmetāties tukšajās mā-
jās. Bet “rūpniecību”, kuru jūs
sākat tur būvēt, – to jūs būvē-
jāt ne jau latviešu iem, bet gan
sevis paši iem, lai ar tās palī-
dzību īstenotu klasisku pa-
verdzinātās un kolonizētās
latviešu tautas ekspluatāciju.

Bet pienāca 1991.gads, un
latviešu tauta beidzot neme-
ta no pleciem jūsu, krievu-pa-
domju koloniālās nebrīves jū-

gu. Un jūs Latvijā kļūvat par
piekto kolonu, apzinātu vai
neapzinātu Maskavas aģentū-
ru, instrumentu, ar kura
starpniecību pret Latviju tiek
izdarīts spiediens, Rīgai ad-
resēti draudi, Kremļa agresī-
vie plāni un daudzu nelieku-
tādu kā nacionālboļševiku,
visdažādākās izdarības, kuri
speciāli ierodas Rīgā no Ma-
skavas, lai “aizsargātu” jūsu
tiesības.

Tai pašā laikā jūs ļaudzat
latviešu tautu jau tikai ar sa-
vu milzīgo skaitlisko klātbū-
tni – kā milzīgs sveķermenis
valsts organizmā. Pati neatka-
rīgās Latvijas valsts ideja zau-
dē jēgu, ja de fakto to apdzī-
vo ne tik daudz latvieši, cik jūs,
kuriem ar visu latvisko – tau-
tu, kultūru, tradīcijām, valo-
du utt., nav ne mazākā saka-
ra. Ja pat Izraēlā tur sabrau-
ku ajiem etniskajiem krie-
viem pietiek nekaunības fak-
tiski pieprasīt vēl vienas
“Krievijas” izveidošanu, vēl
āda tendence draud Latvijai
– jūsu dēļ zaudēt savdabību
un de-fakto kļūt par Krievijas
filiāli (par kādu pašlaik kļu-
vusi mūsdienu Baltkrievija).

Savas okupācijas “Uzvaras”
dienā – 9.maijā – jūs Rīgas ie-
lās izģājāt ar lozungiem “Krie-
vu skolas – mūsu Staļingra-

da!”, un arī visu pārējo gadu
pieprasāt, lai Latvijas valsts
izglītotu jūsu bērnus tikai
krievu valodā. Bet sakiet: vai
Krievijā ir kaut vai viena lat-
viešu skola, nemaz nerunājot
jau par augstskolu, kurā mā-
cības notiktu latviešu valodā?
Un ko gan teiktu Krievijā par
tādu latvieti, kurš atbrauktu
un nekavējoties pieprasītu sev
Krievijas pilsoņību un tiesī-
bas balotēties Krievijas pa-
rlamenta un prezidenta vēlē-
šanās, nezinot krievu valodu
un pat negrasoties to apgūt?
Bet tādu kā jūs ir puse Latvi-
jas. Kas gan cits, ja ne okupa-
ti, paverdzinātāji un niknākie
ienaidnieki, jūs varat būt pa-
matnācijai latviešu iem? Un ne-
vajag apvainoties, ja jums par
tiek stāstīts.

Pa laik netiek runāts par
jūsu deportāciju no Latvijas,
kaut arī latviešu tautai pēc
morāles un tikumības nor-
mām uz to ir visas tiesības.
Bet nē, ieropeiski tolerantā
un pieklājīgā tauta ļoti lūdz
jūs tikai nokāpt nost no tās
kakla un labprātīgi aizbraukt,
liekot viņus mierā. Mēs, Ra-
dikālā kontaktpapvienība, pie-
vienojamies šai prasībai.

▶ 5. lpp.

Līga MUZIKANTE
galvenā redaktore

Ikvienā veselā sirdī mīt ilgas pēc labā, skaistā, pareizā. Tomēr ir tāds teiciens: “Aiz matiem uz paradīzi nevelk!” To vēlamies teikt tiem daudzajiem latviešiem, kuri žēlojas par smago dzīvi, tomēr neiedrošinās pretoties notiekošajam, parādot vīrišķību cīņā par Latvijas dekolonizāciju. Īstas brīvības vietā viņi samierinās ar indīgu surogātu, lai bailīgi un kūtri noskatītos, kā tiek iznīcināts Taisnīgums pasaulē. Bet šī samierināšanās ar ļaunumu un roku nolaišana tā priekšā saindē un degradē cilvēku, bet tas līdzinās garīgai pašnāvībai. Stindzinošas bailes un bezdarbība ir nožēlojama, pretīga infekcija. To der atcerēties ikvienam.

Sobrid tik tiešām ir nozīmīgs laiks mūsu planētas attīstības vēsturē, jo nomainās laikmeti. Latviešiem, tāpat kā ikvienai tautai, kura alkst pēc brīvības, kuru atņēmuši “pasaulē varenie” ar savu sātānisko cilvēces sagraušanas un paverdzināšanas plānu, nav iemesla baidīties. Jaunajā Laikmetā “pasaulē varenie” jeb **melno ložu** biedri un viņu pakalpiņi tiks gāzti no saviem piedestāliem. To viņi paši zina un saprot, tādēļ netaisnība, kas pārņem pasauli ir tikai sātānistu konvulsijas.

Ikvienu tauta, kura iedrošinās pretoties sātānistu plānam un parāda varonību cīņā par Taisnīguma atjaunošanu, saņem Visaugstākā palīdzību. Mūsu laikrakstā jau esam rakstījuši par Himalaju Balto Ložu, kura ir Dieva ieceltā likumīgā Starptautiskā Valdība uz Zemes. Tieši no turienes nāk palīdzība, bez kuras pasaule jau sen būtu aizgājusi bojā. Tomēr katras tautas, tāpat arī katra indivīda, pienākums ir šo palīdzību pieņemt. Mums ir jāgrib un jācīnās par labāku, skaistāku un pareizāku pasauli, jo tā ar varu nevar tikt uzspiesta. Tāpēc nebaidīsimies, bet iedrošināsimies! Mums, latviešiem, nav ko zaudēt – ja nu vienīgi mūsu važas.

Ikvienam ir iespēja gūt stiprinājumu un zināšanas Himalaju Baltās Ložas sniegtajā Dzīvās Ētikas Mācībā, kur teikts: **“Starptautiskā Valdība nekad nav noliegusi savu esamību. Tā sevi atklājusi nevis ar svinīgiem paziņojumiem, bet gan ar darbiem, kuriem pat oficiālā vēsture nav pagājusī garām. Var minēt faktus no franču un krievu revolūcijas, kā arī no angļu-krievu un angļu-indiešu attiecībām, kad patstāvīga Roka no ārpuses grozīja notikumu gaitu. Valdība nav slēpusi savu sūtņu esamību dažādās valstīs. Protams, šie cilvēki saskanā ar Starptautiskās Valdības cieņu nekad nav slēpušies. Gan otrādi – viņi ir rādījušies atklātībā, apmeklējuši valdības un ļoti daudzi viņus ir ievērojuši. Literatūra uzglabā viņu vārdus, laikabiedru fantāzijas izpūšotus.**

Nevis slepenas biedrības, no kurām tā baidās valdības, bet konkrētas personas ir sūtītas Neredzamās Starptautiskās Valdības uzdevumā. Jebkura viltus darbība ir pretrunā ar starptautiskajiem uzdevumiem. Tautu vienotību, celsmes darba novērtējumu, tāpat arī apziņas augšupeju Starptautiskā Valdība īsteno ar visneatliekamākajiem pasākumiem. Un, ja papētītu Valdības pasākumus, nevienš to nevarētu apvainot bezdarbībā. Valdības pastāvēšanas fakts ne reizi vien nonācis cilvēces apziņā ar dažādiem nosaukumiem.

Katra tauta saņem vēsti tikai vienu reizi. Sūtniecība mēdz būt tikai reizi simtgadē – tāds ir Arhatu likums. Neredzamās Valdības centieni ir vērsti uz pasaules evolūcijas korelāciju, tādēļ atzinumu pamatā tiek likti precīzi matemātiskas likumi. Nav personiskas vēlmes, bet ir matērijas likumu negrozāmība. Nevis gribu, bet zinu. Un tāpēc lēmums, kaut plūsma ir satraukta, tomēr ir nemainīgs.

Kalnā var uzkāpt no ziemeļu vai dienvidu puses, taču pati kāpšana paliek nemainīga.”

Dzīvās Ētikas Mācība. *Agni Jogas zīmes*. 32.§

Apgāds “Vieda” ir izdevis **DZĪVĀS ĒTIKAS MĀCĪBAS 6. sējumu**, kurā varam lasīt pēdējo Mācības grāmatu **“PĀRPASAULĪGAIS”**.

Tā ir mūsu Diženo cilvēces Skolotāju iekšējā dzīve, kuru viņi pavada tepat uz Zemes, tikai Pārpasaulīgos apstākļos, uzmanīgi vērodami un ievirzīdami notikumus pareizā gultnē, nepārkāpjot cilvēka brīvo gribu. Šie Diženie cilvēces Skolotāji ir ļoti bieži iemiesojušies arī mūsu Zemes pasaulē un palikuši pazīstami kā visspilgtākās vēsturiskās personas – cilvēces Svētvaroņi. Citiem vārdiem, šie Diženie Skolotāji ir Dieva Engēļi un Ercengēļi, kurus Dievs sūta iemiesoties šajā pasaulē ar noteiktu uzdevumu. Viņi veido Dieva Neredzamo Pasaules Valdību. Tas, kurš kalpo Kristus, Budas, Krišnas un Dzīvās Ētikas Mācības idejām, kalpo šai Svētajai Valdībai.

“Var salīdzināt virkni iemiesojumu un brīnīties, cik dažāds ir to ārējais veidols: te Valdonis, te daudz cietušais garīgais Skolotājs, te varonis, te vientuļnieks, te tautu vadonis, te gudrs valdnieks, te mūks, te filozofs un, beidzot, Smalkajā Pasaulē ārsts un Zemes tautu dziedinātājs. Ilgi būtu jāuzskaita visas iepriekšējās dzīves, bet allaž ir bijusi tā pati Kalpošana un tā pati vajāšana.”
(Dzīvās Ētikas Mācība. “Pārpasaulīgais”, 93.§)

CIK LATVIJAS NACIONĀLAJAI FRONTEI IR ATBALSTĪTĀJU?

Aivars GARDA
LNF priekšsēdētājs

Gan mūsu draugi, gan ienaidnieki dažādu motīvu vadīti bieži vien jautā, cik atbalstītāju ir Latvijas Nacionālajai fronteī (LNF) un kādi cilvēki tiek uzskatīti par LNF atbalstītājiem?

Mēs precīzi nezinām, cik Latvijas Nacionālajai fronteī ir atbalstītāju, tāpēc, ka tāda uzskaitē netiek vesta un atbalstītājiem mēs neizsiedzam anketas. Tātad par atbalstītāju mēs uzskatām jebkuru, kurš atzīst, ka okupantiem ir jāatstāj Latvija.

Pēc mūsu pētījumiem, novērojumiem un arī aptaujām faktiski apstiprinās mūsu apgalvojums, ka gandrīz katrs latvietis mājās zem segas šajā jautājumā domā tāpat kā mēs, proti, ka okupantiem ir jāatstāj Latvija. Varbūt, ja jūs pajautātu tādiem kaimiņiem okupantu aizstāvjiem kā Streipam, Muižniekam, V.Viķei-Freibergai un citiem, atklātos, ka arī viņi labprāt kādu dienu pamostos un redzētu, ka šeit vairs nav okupantu. Daudzi ir ar mieru, ka okupanti aizbrauc, bet lai to izdarītu, kā saka, negrib pakustināt pat mazo pirkstiņu. Protams, jāreķinās arī ar to, ka viņi kalpo svešām varām. Pēc būtības tādiem kā Muižniekam, V.Viķei-Freibergai, ministriem un deputātiem ir pienākums atbrīvot Latvijas zemi no okupantiem, jo viņi ieņem valsts amatus. Personiskās sarunās daudzi augsti stāvoši politiķi gan atzīst, ka tas būtu tikai taisnīgi, ja okupanti aizvāktos, bet reāli izdarīt neko nevarot. Ko nozīmē – nevar? Mēs – Latvijas Nacionālā fronte uzskatām, ka

var izdarīt ar darbu un neatlaidību. No valsts puses reāla darba šajā jautājumā jau nav bijis.

Tā kā jautājumā par Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību, mums ir simtiem tūkstošu atbalstītāju.

Cita lieta, ka daudzi smīnā un jautā – kur tad ir tie atbalstītāji? Skaids, ka šie at-

“Nacionālisms ir bīstams nevis pašai tautai, bet tikai tās pašmāju un svešzemju paverdzinātājiem.”

balstītāji, par kuriem es runāju, varbūt ir drosmīgi tikai mājās zem segas. Ja viņiem uz ielas pajautās, vai viņi grib, ka okupanti aizvācas no Latvijas, viņi teiks – *nē, nē, lai viņi te dzīvo, viņi taču arī ir cilvēki*.

Varētu teikt, ka mūsu atbalstītāji dalās ļoti daudzos līmeņos. Ir tādi, kuri ir tik drosmīgi, ka vajadzības gadījumā ir gatavi atdot dzīvību bruņotā cīņā, lai padzītu ienaidnieku, tāpat kā to dara čečeni un palestīnieši. Citi, to padzirdot, paliek gluži vai traki pret mums un sāk mūs apsaukt dažādos vārdos. Atbalstītāju skaits atkarīgs no tā, kādā līmenī mēs pasniedzam šo jautājumu – jo konkrētāk, jo mazāk atbalstītāju. Cilvēkiem ir **bailes** un tas ir jāsaprot. Protams, bailes nevienam godu nedara. Bet šīs bailes var ļoti ātri pāriet, un mūsu vara, slepenie dienesti, kuri pēta masu psiholoģiju, to apzinās, tāpēc viņi baidās no nacionālisma, jo tas ātri spēj apvienot tautu pret tās paverdzinātājiem. Nacionālisms ir bīstams nevis pašai tautai, bet tikai tās pašmāju un svešzemju paverdzinātājiem. Ja valsts

augstāko amatpersonu, deputātu līmenī tiktu darīts kaut vai tikai tik daudz kā to dara okupantu deputāti, kas kūda okupantus pret latviešu tautu – latvieši saceltos. Bet bez savas valdības atbalsta, protams, ir bailes.

Pieļaujam, ka dažiem mūsu rakstos skartajiem jautājumiem varbūt ir tikai pāris atbalstītāji. Iespējams, ka tos neatbalsta neviens. Tas ir tādēļ, ka cilvēki tos jautājums, kas tiešā veidā neattiecas uz dekolonizāciju, nesaprot. Daudzi erudīti nevēlas sacēlās pret Dzīvo Ētiku.

Ir arī tādi cilvēki, kuri grib dekolonizāciju, bet vienkārši ir negodīgi. Viņi skatās no malas un domā, cik tas viņiem ir izdevīgi, vai tas neietekmēs viņa pašreizējo stāvokli. Varbūt viņam veicas biznesā, bet viņa partneri ir okupanti. Tādi cilvēki domā: “Ja tas nesagrautu manu biznesu, ja es no dekolonizācijas kļūtu vēl bagātāks, tad gan palīdzētu dabūt viņus prom.”

Saviem ienaidniekiem un smīknātājiem varam teikt droši, ka jautājumā par Latvijas dekolonizācijas nepieciešamību atbalsts patiešām ir ļoti liels. Pat augstākās amatpersonas un latviešu bagātnieki grib to, ko mēs, tikai ar noteikumu, ja viņi kļūtu vēl bagātāki un ja Eiropas un Amerikas priekšnieki – Brisele un Vašingtona viņus nelamātu.

Tiem, kuri jautā, kā kļūt par LNF atbalstītājiem vēlreiz gribu teikt, ka nekādas atbalstītāju anketas nav jā-

aizpilda. Tas, pirmkārt, ir tādēļ, ka LNF nav iespējas uzturēt štata darbinieku, kurš varētu veikt šādu atbalstītāju reģistrēšanu. Otrkārt un galvenokārt, tagad ir vajadzīgs nevis pāra darbs, bet katram atbalstītājam ir jāatrod vēl viens vai desmit atbalstītāji, kuriem jāskaidro, ka deokupācija un dekolonizācija ir obligāti nepieciešama. Jāstāsta okupantiem, ka viņiem ir jābrauc prom, ka nekāda palikšana šeit nebūs. Cilvēkiem jāpārbauda sava drosme, piemēram, sarunā ar kaimiņu. Viegli ir kliegt uz tiem, kas ir tālu, bet visgrūtāk taisnību pateikt tuvāk esošajiem, piemēram, kaimiņam, kurš katru dienu sveicina vai uzrunā krieviski, kurš nav iemācījies runāt latviski. Būtībā šāds kaimiņš neciena ne jūs, ne pārējos latviešus, un tādām stingri jāsaaka – brauc prom! Tas ir grūti, tiek meklēti dažādi attaisnojumi, piemēram, ar kaimiņu kopā ir tik daudz sadzerts un izdzerts, kā tad es tā... Tas ir jāpārvar un jāpasaaka: “Tu, nelieti okupant, nīrgājies par manu tautu, manu valsti, vācies mājās!” Tas nekas, ka viņš būs dusmīgs. Lai dusmojas! Bet sliktāk kā tagad, kad ir tāds purva miers, antikrista miers, vairs nevar būt.

Jāpalielina spiediens uz prezidenti, Saeimu, valdību. Katru dienu “līdz apnikumam” neatlaidīgi jāatgādina, kur vien iespējams, lai valdība beidzot sāks risināt dekolonizācijas problēmu. Rakstiet uz avīzēm, zvaniet uz Latvijas radio un televīziju, pieprasiet, lai nacionālisms kļūst par galveno valsts ideoloģiju un politiku. ❖

VALSTS VALODAS CENTRA DARBINIEČU APBALVOŠANA

Liene APINE

Laikraksta DDD 6(28) numurā (20.marts – 3.aprīlis) bija publicēts raksts par Tieslietu ministrijas un Valsts Valodas centra priekšzīmīgo 4.maija režīma tradīciju izpildi, liekot pasniegt naudas balvas un Godarakstu “Par drosmi un varonību valsts uzdevumu pildot” divām valodas inspektorēm – **Rūtai Icakai** un **Ainai Briedei**. Savukārt Latvijas Nacionālās frontes saraksti ar VVC direktoru Agri Timušku varēja lasīt laikrakstā “Rīgas Balss”.

Tā kā Latvijas Nacionālās frontes atbalstītāja, 8.Saeimas deputātu – Leopolda Ozoliņa, Arvīda Ulmes un Aleksandra Kiršteina - un Latviešu partijas priekšsēdētāja Aivara Saliņa saziēdotā nauda nedrīkstēja nenokļūt drosmīgo sieviešu rokās, LNF neatlaidīgi un pacietību trenējot galu galā veica savu uzdevumu un 23.maijā Valsts Valodas centra telpās svinīgi apbalvoja Rūtu Icaiku un Ainu

Rūtas Līvijas Icakas apbalvošana

Ainas Briedes apbalvošana

Briedi. Jāsaka, ka Latvijas Nacionālajai fronteī palīdzēja, lai cik savādi tas šķistu, arī Tieslietu ministrs Aivars Akseņoks, kurš, iepazīsies ar lietās apstākļiem, ļāva valodas inspektorēm pieņemt jau sen pelnīto balvu. Droši vien arī 12.martā, kad LNF kopā ar Eduardu Berkavu un Līviju Astru bija ieradusies Valsts Valodas centrā, viss būtu risinājies pavisam citādi, ja vien tieslietu ministrs Aivars Akseņoks todien būtu bijis Rīgā.

Ir teiciens: “Viss, kas notiek, notiek tikai uz labu”. Arī šoreiz tas pierādījās dzīvē, jo, droši vien pateicoties nepatī-

kamajam incidentam Valsts Valodas centrā, un varbūt arī pašreiz sabiedrībā notiekošo diskusiju par latviešu valodu dēļ, ministrs Aivars Akseņoks ir ierosinājis izdarīt grozījumus Valsts budžetā un atrast līdzekļus, lai varētu apdrošināt Valsts Valodas centra darbiniekus pret iespējamām nelaimēm gadījumiem.

Kad LNF 23.maijā ieradās Valsts Valodas centrā, Rūta Icaika un Aina Briede neslēpa savu savīļojumu un cerību, ka kaut kas arī mainīsies. Protams, valodas inspektora ar sašutumu runāja par valsts amatpersonu no-

devību un glēvumu, pieņemot likumu par Valsts valodu tā pašreizējā redakcijā. Gan Rūta Icaika, gan Aina Briede, gluži kā ikviens godīgs latvietis, piekrit Latvijas Nacionālajai fronteī, ka vienīgais saprātīgais risinājums pašreizējai Latvijas situācijai ir **dekolonizācija**.

Rūta Icaika tikšanās reizē šajā sakarā teica: **“Es pietiekami labi pazīnu lielos krievu uzņēmumus, un, sākoties Atmodai, viņi visi sēdēja uz čemodāniem un drebēja. Nevajadzēja nekādas asinsizliešanas, daudzi būtu mierīgi aizbraukuši, juzdami latviešu stingro mugurkaulu.”** ❖

CIONAS GUDRO PROTOKOLI

◀ 1. lpp.

8.3. Mūsu speciālās skolas un to mērķi

Šos cilvēkus mēs iesvaidsim visos sabiedriskās dzīves noslēpumos. Viņi iemācīsies katru valodu, kura veidota no politiskiem burtiem un vārdiem. Viņi tiks iepazīstināti ar cilvēka dabas dziļāko būtību un visām tās jutīgajām stīgām, uz kurām viņiem jābūvē spēlēt. Pie šīm stīgām pie-der īpašs lētīcīgo pasaules uzskats, viņu centieni, trūkumi, tikumi un netikumi, kā arī atsevišķu šķiru sevišķās īpašības. Protams, galvenie mūsu valdības darbinieki, par kuriem es runāju, nedrīkst nākt no lētīcīgo aprindām, kuras pieradušas izpildīt savus amata pienākumus, nedomājot, kas ar to gribēts sasniegt, kādēļ viņi vajadzīgi.

Ierēdņi bieži paraksta dokumentus, tos neizlasot. Valstij viņi kalpo pa daļai aiz godkāribas, pa daļai pašlabuma dēļ, bet bez īsta mērķa.

8.4. Tautsaimnieki un miljonāri

Ap mūsu valdību mēs pulcēsim neskaitāmus tautsaimniekus. Gudro izglītošanā tautsaimnieciskā mācība ir galvenais priekšmets. Mēs aicināsim pie sevis lielu skaitu bankjeru, rūpnieku, finansistu un, pats galvenais, miljonāru, jo patiesībā taču visu izšķirs naudas vara.

8.5. Kam lai uzticam atbildīgas valsts vietas

Kamēr vēl baidāties atbildīgas valsts vietās ielikt mūsu brāļus, mēs tās uzticēsim tādām personām, kuru pagātne un raksturs viņu rūpību garantē. Te vajadzīgs, lai starp šīm personām un tautu būtu bezdibenis! Šīs vietas mēs drīkstam uzticēt tikai tādām personām, kuras sagaida nāvesods vai izsūtīšana gadijuma, ja tās mūsu pavēlēm nepaklausītu. Tām jābūt gatavām aizstāvēt mūsu intereses līdz pēdējam elpas vilcienam.

9. nodaļa

9.1. Mūsu principu piemērošana tautu audzināšanas darbā

Piemērojot savus principus, mums jāņem vērā tās tautas īpatnības, kuras vidū tie darbosies. Vienādi mūsu principu piemērošanai nevar būt nekādu panākumu, kamēr tauta nav uzaudzināta pēc mūsu metodes. Bet, ja jūs uzmanīgi stāsities pie darba, jūs redzēsiet, ka pietiek ar desmit gadiem, lai pārveidotu viscietāko raksturu. Tad mēs varam ierindot tautu pie tām, kuras jau esam sev pakļāvuši.

9.2. Gudro lozungs

Tiklīdz mēs tiksim pie varas, veco lozungu “Brīvība, Vienlīdzība, Brālība”, kuru, patiesību sakot, pasaulē palaida mūsu Gudrie, aizstāsim ar vārdu grupām, kas izteic tikai domas. Mēs teiksim: “Tiesības uz Brīvību, Vienlīdzības pienākums, Brālības piemērs” un tā āzi sākersim pie rāgiem. Faktiski katru svešu kundzību mēs jau esam nobīdījuši pie malas, lai gan tiesiski tās vēl eksistē. Ja tagad kāda valsts ceļ pret mums protestu, tad tikai formas pēc, pat ar mūsu ziņu un gribu.

9.3. Gudro despotisms

Faktiski mums nav šķēršļu. Mūsu kundzība izpaužas ārpus likuma pasludinātā formā, kuru mēdz apzīmēt ar vārdu *diktatūra*. Ar pilnu pārliecību varu teikt, ka pašlaik mēs esam likumdevēji; mēs tiesājam un esam spriedumu izpildītāji, mēs sodām un apzelojam, kā visu mūsu armiju vadoņi mēs augstu sēžam zirgā. Mums piemīt nevaldāma godkāriba, neremdināma mantkāriba, nežēlīga atreibības kāre un nepielūdzams naidis.

9.4. Bubulis – terors

No mums nāk bubulis – visuvarenais terors.

9.5. Kas kalpo Gudrajiem

Mums kalpo visu uzskatu

un virzienu cilvēki: vīri, kuri atkal grib nodibināt karaļa valdību, demagogi, socialisti, komunisti un visādi utopisti. Mēs viņus visus esam iejūguši. Katrs no viņiem sašķoba beidzamos valsts varas balstus un mēģina gāzt pastāvošo tiesisko iekārtu. Tādējādi tiek mocītas visas valdības. Katrs ilgojas pēc miera un ir gatavs mīlā miera dēļ visu upurēt. Bet mēs viņiem neliekam mieru, kamēr viņi atklāti un absolūti mūsu pasaules virskundzību nav atzinuši. Tauta vaid un pagēr sociālā jaunatājuma atrisināšanu vispārējā starptautiskās saprašanās ceļā. Bet, tā kā tautas ir sašķēlušās partijās un partiju cīņa prasa lielus līdzekļus, visas tautas un partijas ir atkarīgas no mums, jo nauda ir tikai mums.

9.6. “Redzošie” un “aklie” spēki

Mēs varētu baidīties, ka lētīcīgo redzošie spēki apvienosies ar tautu akļajiem spēkiem. Tāpēc esam veikuši visus drošības pasākumus, lai šādu iespējamību novērstu. Starp abiem spēkiem esam uzceluši mūri savstarpējā terora formā. Šādā kārtā akļais tautas spēks paliek mūsu atbalsts. Mēs un tikai mēs būsim to vadoņi. Un beigās pilnīgi tuvināsim mūsu mērķiem.

9.7. Mūsu sakari ar tautu

Lai akļie joprojām pakļautos mūsu vadībai, mums laiku pa laikam jāstājas visciešākajos sakaros ar tautu. Ja personiski to izdarīt nav iespējams, šim nolūkam jāizmanto uzticamākie brāļi. Ja mēs esam atzīti kā vara, mēs paši runāsim ar tautu uz ielām, laukumiem un mācīsim valsts tiesiskajos jautājumos pieņemt tos uzskatus, kādi mums vajadzīgi. Neviens nevar pārbaudīt, kas tautai lauku skolās tiek mācīts.

9.8. Liberālā patvaļa

Lai priekšlaikus neiznīcinātu lētīcīgo iestādes, mēs pie darba ķeramies ar vislielāko uz-

manību un vispirms satveram tikai atspēru galus, caur kuriem viss tiek dzīts. Šis atspēres agrāk atradās stingrā, taču taisnīgā sadalījumā, bet mēs tās aizstājam ar liberālu patvaļu. Mēs pieskāramies juridiskajai vēlēšanu kārtībai, presei, personas brīvībai, bet galvenokārt izglītībai un audzināšanai kā brīvās dzīves stūrakmeņiem.

9.9. Maldu teorijas

Jaunatni mēs esam padarījuši mulķīgu, paveduši to un samaitājuši. Šis mērķis tika sasniegts tādējādi, ka mēs tās audzināšanu būvējam uz neīstiem principiem un mācībām, kuru melkulība mums bija ļoti zināma, bet kuras mēs tomēr likām izmantot.

9.10. Likumu iztulkošana

Pastāvošos likumus mēs nesam grozījuši pēkšņi, bet to jēgu ar pretrunīgiem iztulkojumiem esam pilnīgi deformējuši. Tā mēs negaidot guvām lielus panākumus. Vispirms ar daudzajiem iztulkojumiem likumi tika padarīti neskaidri un tad pamazām pārvērsti pretešcībās. Valsts vadiņš zaudēja jebkādu pārskatu un beidzot no ārkārtīgi sarežģītās un pretrunīgās likumdošanas nevarēja rast izeju. Tā attīstījās tiesāšana pēc sirdsapziņas, nevis likumkrājumiem.

9.11. Apakšzemes ceļi galvaspilsētās

Jūs varētu ieibilst, ka lētīcīgie ar ieročiem rokās mums varētu uzbrukt, ja viņi pirms laika atklātu mūsu plānus. Šādam gadījumam mūsu rīcībā ir pēdējais briesmīgais līdzeklis, no kura jānodreb pat visdrosmīgākajai sirdij. Visās pasaules galvaspilsētās drīz būs izbūvēti apakšzemes ceļi. Briesmu gadījumā no to galerijām mēs uzspridzināsim veselas galvaspilsētas ar visām iestādēm un dokumentiem.

Turpinājumu lasiet nākamajā numurā!

KO VALSTS PREZIDENTE MEKLĒ PIE ROZENKREICERIEM?

Ilze LIEPA

Iepriekšējā DDD numurā Aivars Gedroics rakstīja par Valsts prezidentes Vairas Viķes-Freibergas vizīti Daugavpili, kur viņai tika uzdots jautājums: “Kas tā ir par organizāciju “Rozes Krusts”, kurā prezidente sastāv, vai tam nav sakara ar masonu (brīvmūrnieku) ložām?”. Uz šo jautājumu prezidente nav atbildējusi un kļuvusi pat nepieklājīgi “pikta”.

Nolēmu noskaidrot ko vairāk par tā saukto Rozenkreicera ordeni jeb latviski – Rozes Krusta ordeni. Īpaši tādēļ, ka žurnālā *Rīgas Laiks* (Nr. 12, 1999.gads) intervijā Vaira Viķe-Freiberga atklāj, ka **ilgāku laiku ir darbojusies Amerikas Rozes Krusta ordenī**, kurā pēc kāda laika iesaistījusies arī viņas meita Indra un vīrs Imants.

Dažādi sauktais – Rozenkreiceri, Rožkrustieši jeb Rozes Krusta – ordenis ir dibinājis 17.gadsimta sākumā, apvienojot filozofu grupu. Par savas mācības pamatlicēju viņi uzskatīja Paracelsu (īstajā vārdā Filips Aureols Teofrastu Bombastu fon Hoenheimu; 1493. – 1541.), kas ir viena no galvenajām personībām agrīnajā zinātnē. Viņš bija ievērojams gaišregis, slavens ārsts, viens no visizglītotākajiem un erudītākajiem filozofiem, mistiķiem un alķīmiķiem. Savukārt ordeņa nosaukums radies sakarā ar 1614. un 1615.gadā izdotām grāmatām, kuru autors ir ap 1460.gadu dzīvojušais rakstnieks Kristiāns Rozenkreics. Sākotnēji tā bija atbalstāma un progresīva kustība, kas pretojās tumsonīgajai baznīcai, veica alķīmiskus un zinātniskus eksperimentus. Viņu mācība bija ētisku, filozofisku, zinātnisku un reliģisku zināšanu kopums.

Tāču vēsture atkārtotas, un tumsas kalpiem katra Labā liesma ir derdzīga. Tā arī šajā kustībā iefiltrējās klaji sātanisti un degradēti tipi, – ir teikts, ka ar to brīdī Gaismas spēki šo ordeni pameta. Tas nozīmē, ka kustība ieguva sātanisku ievirzi.

Šodien vairākas biedrības apgalvo, ka ir Rozenkreiciešu pēcteces. Lielākās no tām darbojas ASV, Lielbritānijā un Vācijā, kā arī citās valstīs. Būdami “Lielās Masonu brālības” atzars, Rozenkreicieši jeb Rozes krusta ordenis, šobrīd ir īsts sātanisma perēklis. To apliecina arī sekojošais.

Meklējot informāciju par šo Rozenkreicera ordeni, saskāros ar izvilcumiem un idejām no 1911.gadā Anglijā iznākušās Maksa Hendeļa divu sējumu grāmatas “Rozenkreiciešu kosmogoniskā koncepcija”, kurā izklāstīti tagadējie rozenkreiciešu kosmogonijas jeb pasaules uzbūves izpratnes pamati. Jāsaka, ka kaut ko tik kroplu un degradētu reti izdodas lasīt! Atziņas, ko no šiem tekstiem smēlos, viesa ļoti lielu nepatiku, bet apziņa, ka Latvijas prezidente ir šī ordeņa biedre, tāpat atbalstītāja un ideju realizētāja, - drūmas domas par latviešu tautas nākotni. Akcentēšu tikai nacionālo aspektu, jo domāju, ka tas ir svarīgs ikvienam sevi cienošam cilvēkam.

“Rozenkreiciešu kosmogoniskās koncepcijas” otrajā daļā rakstīts par to, ko var sasniegt manipulācijās ar asinīm, sajaucot tās dzīva cilvēka ķermenī. Līdzās šī eksperimenta sasniegumiem tiek uzsvērts galvenais pētījuma rezultāts, kas, atklātā tekstā rakstot, ir “**Iesvētīto**” **pamatmērķis – nāciju un rasu bioloģiskā sajaukšana, lai tādējādi tajās vājinātu tādas “snaudošas vērtības” kā patriotisms, Dzimtenes mīlestība, mīlestība pret savu ģimeni utt.** Uzsvēru, tas ir rakstīts pilnīgi atklāti, bez jēl kādiem mājieniem un noklusējumiem, kas pakļautu tekstu interpretācijām. Citēju fragmentu no otrā sējuma nodaļas “Asins sajaukšana”: “Tā – ar svešu asiņu piejaukšanu un dažādu cilšu un nāciju jauktajām laulībām Vadītāji pamazām palīdz viņiem izdzīt no asinīm Ģimenes, Cilts un Nacionālo garu...” Cilvēka “Vadītāji” šeit domāti kā “Iesvētītie”, elite, seno skolotāju un priesteru pēcteči, – tie, kas vada un veido pasaules notikumus. Tālāk seko paskaidrojums par to, ka Sestajā Zemes Perioda Laikmetā, kas jau ir sācies, pastāvēs tikai Vispārīga Brālība, kuras vadībā būs Glābējs Mesija, bet šo pārmaiņu atnākšana ir atkarīga no tā, cik ātri noteikts daudzums cilvēku sāks dzīvot “Brālības un Mīlestības dzīvi”, kas tiks sasniegta ar asins sajaukšanās palīdzību. Un tā būšot jaunā gadsimta atšķirības zīme!

Nu te vai traks var palikt, tādus murgus lasot! Tad, lūk, kāda ordeņa biedre ir Latvijas prezidente! Tad, lūk, kur sakņojas viņas antilatviskā integrācijas (lasī – pārkrīvošanas un asimilācijas) politika! Viņas vārdi: “Visa mana prezidēšana ir liels sasniegums Latvijai un diez vai atradīsies kāds sekotājs pēc manis, kurš varēs mani šajā ziņā pārspēt!” iegūst jaunu nozīmi. Tik tiešām ir grūti atrast kādu no Latvijas prezidentiem, kurš tik ļoti ar savu nostāju būtu kaitējis latviešu tautai. Aiz ārējiem lozungiem un psiholoģijas studijās iegūtajām iemaņām tieši viņas rīcības sekas ir noplicinātais valodas likums, aktivizētā “integrācija”, skriešana uz Eiropas Savienību, kā rezultātā latviešos plēn un dziest nacionālā pašapziņa un nabadzībā nikst ģimenes. Arī Rozenkreiceru plānoto jaukto ģimeņu mums netrūkst. Viss kā pēc plāna!

Acīmredzot Vaira Viķe-Freiberga sevi ir iedomājusies, bet varbūt arī ir viena no iepriekš minētajiem ieliekteņiem – “Vadītājiem”, kuras izvirzītais mērķis ir izdzīt no mūsu asinīm tādas “arhaiskas” pazīmes kā dzimtenes un tautas mīlestību, lai ievest cilvēci Rozenkreiceru “augstākā attīstības pakāpē”... Secinājumus atstāju pašu lasītāju ziņā.

Rakstā izmantoti materiāli no Dena Baksāna grāmatas “Sātana pēdas vēstures slepenajās takās” (www.kavkazcenter.com)❖

AMERIKAS PRESE

“THE TRUTH AT LAST” jeb “**BEIDZOT PATIESĪBA**” – tā saucas Amerikā iznākošais laikraksts, kurā, atšķirībā no oficiālās varas laikrakstiem, tiek atklāta patiesība par pasaules vēsturi un šodienu.

Ir lieki piebilst, ka arī šis laikraksts, gluži tāpat kā LNF laikraksts DDD, cīnās pret lielu, visā pasaulē valdošu mafiju, kura visiem spēkiem cenšas nodzēst katru patiesības dzirksti. Izmantojot dažādas metodes, pie pasaules varas stūres esošie cenšas apturēt patiesas informācijas izplatību. Tomēr viņiem tas neizdodas un tāpēc šoreiz sniedzam nelielu ieskatu laikraksta “The Truth at Last” 441.numurā. Tulkotais materiāls izskaidro ASV politiku Tuvajos Austrumos – tās izveidotājus un uzturētājus. Laikrakstā “The Truth at Last” iegūtā informācija apliecina, ka “vējš pūš” ne jau no Amerikas, bet gan pavisam no citas puses.

ATKLĀTS: Izraēlas “Masu iznīcināšanas ieroči”.

Izraēlai ir “Zarina nervu gāze” – nāvējošākā visā pasaulē

1992.gada 5.oktobrī Izraēlas kravas lidmašīna Bilmermērā (Niederlande) ietricās divstāvu ēkā. Apmēram 39 cilvēki gāja bojā. Tiem, kuri izdzīvoja, bija briesmīga vemšana un spēcīgas galvas sāpes. Holandiešu policija ātri atklāja, ka lielajā kravas lidmašīnā bija etāna metilfosfāts, kas ir galvenā izejviela nāvējošās zarina nervu gāzes ražošanā.

Uzmanību Prezidenta kungs (ASV prezidents Dž.Bušs – red.piez.):

Tas ir apliecinājums, ka Jums jādodas uz Izraēlu un jāatņem viņiem visi “masu iznīcināšanas ieroči”.

IAP Ziņu aģentūra izjaudāja Izraēlas militāro profesoru Maritnu Van Kreveldu (Martin Van Crevald), lai noskaidrotu, kāds arsenāls ir viņu rīcībā.

“vairāki simti atomieroču... un tos var raidīt visos virzienos... Mūsu bruņotie spēki nav trīspadsmitie, bet drīzāk gan

otrie vai trešie lielākie pasaulē. Mums ir iespēja iznīcināt visu pasauli. Un varu jums droši apgalvot, ka tas notiks pirms Izraēla aizies bojā.”

Izraēlas profesors apgalvo: “Mēs varam iznīcināt visas Eiropas galvaspilsētas”.

Jeruzaleme, 2003.gada 1.februāris; IAP News ziņo: Izraēlas profesors un militārais vēsturnieks norādīja, ka Izraēla varētu atriebties par holokaustu, iznīcinot miljoniem vāciešu un citu eiropiešu.

Intervijas laikā, kura tika publicēta laikrakstā *Jerusalem Friday*, prof.Martins Van Krevelds teica, ka Izraēlas spēkos ir sagraut Eiropas galvaspilsētas, izmantojot atomieročus.

“Mums ir vairāki simti atomgalaiviņu un raķešu, un mēs varam tās raidīt uz mērķi, lai kādā virzienā tas atrastos, iespējams pat uz Romu. Gandrīz visas Eiropas galvaspilsētas ir mūsu gaisa spēku mērķis.”

Krevelds, Hebrevas Universitātes Jeruzalemē militārās vēstures profesors, uzsvēra, ka “masu deportācijas” ir Izraēlas vienīgā nopietnā stratēģija, kā tikt galā ar palestīniešiem.

“Visi palestīnieši ir jāizsūta. Cilvēki, kas to atbalsta (Izraēlas valdībā) vienīgi gaida īsto cilvēku un īsto brīdi. Pirms diviem gadiem tikai 7 – 8% no izraēliešiem atbalstīja domu, ka tas būtu labākais pašreizējās situācijas risinājums. Pirms diviem mēnešiem atbalstītāju skaits bija izaudzis līdz 30%, bet šodien, balstoties uz iedzīvotāju socioloģiskās aptaujas rezultātiem, domu par palestīniešu deportācijām atbalsta 44% izraēliešu.”

Krevelds neslēpa savu pārliecību, ka Izraēlas premjers Ariels Šarons grib deportēt palestīniešus.

“Domāju, ir pilnīgi iespējams, ka viņš to grib. Viņš grib saasināt konfliktu. Viņš zina, ka nekas cits, lai ko mēs darītu, nenesīs vēlamos rezultātus.”

Uz jautājumu, vai viņš nebaidās, ka Izraēla var kļūt par rupju valsti, ja pret palestīniešiem tiks vērsti šāds genocīds, Krevelds citēja Izraēlas Aizsardzības ministru Moše Dajanu (*Moshe Dayan*), kurš iepriekš bija izteicies sekojoši: “Izraēlai jābūt kā trakam sunim, tik bīstamam, lai nebūtu jāuztraucas, ko citi par mums domā.”

▶ 8. lpp.

PASAULES ZIŅAS

BASAJEVŠ UZNĒMIES ATBILDĪBU
PAR ABIEM SPRĀDZIENIEM

19.maijā informācijas aģentūra “Kavkaz-Center” pa elektronisko pastu saņēma čečenu komandiera amira Šamila Basajeva audioieraksta izdrukku, kurā viņš uzņemas atbildību par abām nesen notikušajām pašnāvnieku akcijām Znamen-skā un Ilshan-Jurtā. Kā apstiprinājums viņa teiktā patiesu-mam, pievienots īss videosīzets, kurā redzama Znamenskas okupācijas administrācijas ēkas uzspridzināšana.

Š.Basajevs savā paziņojumā saka:

“Šīs operācijas mērķis nebija čečenu tautas iebiedēšana, kā tagad daži apgalvo, jo čečenu tautu vairāk iebiedēt nav iespējams.

Tāpat šīs operācijas mērķis nebija stāvokļa destabilizācija, jo vairāk to nav iespējams destabilizēt.

Šīs operācijas mērķis bija iznīcināt tieši krievu okupantus un to līdzskrējējus.

Tai skaitā Znamenskas ciemā galvenais uzdevums bija iznīcināt Federālās drošības dienesta vietējo nodaļu ar Mairbeku Husijevu priekšgalā, kurš izcēlās ar īpašu nežēlību attiecībā pret visiem tiem, kuri nokļuva aiz viņa iestādes sienām un kurš bija izdaudzīnāts visā Čečenijas Republikā ar savām rafinētajām spīdzināšanām un ģirgāšanos, kā arī ārpustiesas nāvessodiem.

Bet šahīdu (pašnāvnieku – *red.piez.*) mērķis Ilshan-Jurtā, kur notika partijas “Vienotā Krievija” (Jeģinaja Rossija) pirmsvēlēšanu reklāmas sanāksme, kuru nez kāpēc sauc par “religiskiem svētkiem”, bija Kafirovs (Kafirovs ir Kadirova – okupācijas administrācijas Čečenijā vadītāja iesauka. Musulmaņi neticīgos sauc par “kafīriem”. Galvenā kangara uzvārds ļoti līdzinās šim terminam ne tikai skaniskā, bet arī saturiskā ziņā.) Tiesa, šodien viņam izdevās izvairīties no atmak-sas. Bet agri vai vēl viņš un visi pārējie nacionālie nodevēji, kā arī krievu okupanti, kas mūsu zemē uzvedas kā zvēri, tiks sodīti un tiesas spriedumi tiks izpildīti, lai arī kādas grūtības un upurus tas no mums neprasītu!

Mēs daudzas reizes esam brīdinājuši un turpinām brīdīnāt visus mierīgos iedzīvotājus – neejiet tuvu klāt šiem naci-onālajiem nodevējiem, nedzīvojiot līdzās viņiem, līdzās viņu dislokācijās vietām, nebrauciet ar viņiem, jo tāpēc vien, ka viņi slēpsies aiz mierīgajiem pilsoņiem, mēs neapturēsim savu cīņu un neapstāsimies mūsu galvenā uzdevuma – Dzim-tenes atbrīvošanas – priekšā.

Mēs daudzas reizes esam lūguši cilvēkus – kārtējo reizi neļaujieties apmānām. Visi lieliski zina, ka mēs turpināsim izmantot jebkuru iespēju, lai viņus iznīcinātu. Un šodien mū-su modžahedi nežēlo pat savas dzīvības. **Visu atbildību par šeit notikušo un par visu, kas notiek un vēl notiks Čečenijā, mēs uzliekam Putinam un viņa līdzskrējējam Kafirovam. Un šī atbildība viņiem sekos līdz tam brīdim, kamēr čečenu zeme nebūs atbrīvota no krievu okupantiem un kamēr noziedznieki nesaņems so-du.**

Pašlaik čečenu tauta tiek pakļauta mērķtiecīgam un rafi-nētam genocīdam ar visas pasaules sabiedrības klusējošu pie-krišanu. Un mēs paturam sev tiesības pielietot jebkurus spēkus un līdzekļus, lai apturētu čečenu tautas genocīdu un at-brīvotu mūsu Dzimteni no ārvalstu jūga.

Šīs divas mūsu šahīdu kaujas diversijas akcijas ir tikai ne-liela daļa no šim gadam ielānotajām operācijām ar kodētu nosaukumu “**Virpuļviesulis antiterors**”. Un šīs virpuļviesulis brāzīsies **visur**.

“Kurš nevēlas mieru – tas dabūs karu!” – tāds ir sens čeče-nu sakāmvārds. Lai palīdz mums Allāhs uz Viņa Taisnā Ceļa! *Allāh Akbar!*”

ES IEDZĪVOTĀJI IR DIEZGAN NEIZGLĪTOTI

60% Eiropas Savienības valstu iedzīvotāji nezina nevienu svešvalodu, teikts Eiropas Komisijas publicētajā pētījumā, kas veltīts permanentajai (nepārtrauktajai) izglītībai. Spā-nijā, Īrijā un Lielbritānijā tikai vienā valodā runājošo iedzi-votāju skaits sasniedz 70%.

Pusei eiropiešu nav piekļuve internetam un tikai 58% māc apieties ar datoru. Grieķijā un Portugālē divas trešdaļas ap-taujāto nav pat minimālas datorzināšanas.

Pētījums parādījis, ka 9 no 10 eiropiešiem uzskata par svarīgu mācīties visas dzīves garumā. Taču lielākā daļa pazi-ņoja, ka viņiem tam nav pietiekami daudz laika vai naudas. Gatavība pastāvīgi apgūt jauno galvenokārt raksturīga per-sonām ar augstāko izglītību, kuri ir sasnieguši augstu profe-sionālās attīstības līmeni.

www.PROext.com

ITĀLIJA UZSKATA, KA KRIEVIJA, TURCIJA,
UKRAINA, MOLDOVA JĀUZŅEM ES

Itālijas premjerministrs Silvio Berlusconi, kurš jau ilgsto-ši atbalsta ideju par Krievijas uzņemšanu Eiropas Savienībā, sola 2003. gada otrajā pusgadā, kad Itālijā būs ES prezidējo-šā valsts, “darīt visu iespējamo, lai izveidotu struktūru Krie-vijas un Eiropas Savienības konsultācijām”, norādot, ka tā varētu būt “pastāvīga padome”. Berlusconi paziņoja: “Ir pienācis laiks paplašināt un padziļi-nāt Krievijas un Eiropas Savienības attiecības”. Jau pagājušā gada maijā, pēc Krievijas – NATO konsultatīvās padomes iz-veides, viņš paziņoja, ka nākamais solis būtu Krievijas uz-ņemšana Eiropas Savienībā. Berlusconi uzskata Krieviju par iespējamo ES dalībvalsti, turklāt nākotnē ES varētu uzņemt arī Baltkrieviju, Ukrai-nu, Moldovu, Turciju, Balkānu valstis un “vienīgo demokrā-tisko valsti Tuvajos Austrumos – Izraēlu.”

www.nato.lv

MIERA ILŪZIJA

◀ 1. lpp.

– Tieši tā tagad mūsdie-nu farizeji neatzīst Dzīvās Ētikas Mācību un neatpazīst tajā Kristu. Bet, kā, jūsu-prāt, latviešu tautai pašrei-zējā situācijā, kad tā ir tikai puse no visiem Latvijas ie-dzīvotājiem, būtu jāizpauž mīlestība pret savu tuvāko?

– Kristus, runājot ar filo-zo-fiem, nopūdzdamies pacēla acis debesīs un teica: “Es Tev pa-teicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi ap-slēpis gudriem un prātniekiem, bet tās esi darījis zināmas bēr-niem.” Domāju, ka paklausīt šīm mīlestības bauslim, mīlēt dzīvību, dzīvi vispār un cilvė-kus kopumā, nenozīmē pacifis-mu un pasīvu piekāpšanos ne-taisnības un ļaunuma priekšā. Mīlestība ir spēcīgs, patiesi ga-rīgs pasaules redzējums. Un to, protams, varētu ieteikt visiem. Ja būs mīlestība tās augstākajā izpratnē, tad būs arī mīlestība uz šo zemi, tautu, patiesību, taisnību – tad cilvēkos būs dzīvs, veselīgs un emocionāls patriotisms. Tad radīsies arī riebums pret ļaunumu.

Savā laikā kopā ar savu drau-gu Raimonu Bergmani daudz braukājam pa Latviju. Mēs ru-nājām par ticību un patriotis-mu. Mani pārsteidza lielais pe-simisms, arī skolotāju vidū. Cil-vēki ir padevušies – viņos nav cīņas gara. Viņi fatalistiski kurn par to, ka apstākļi viņus maina, laupot ticību un cerību, bet kaut ko mainīt cilvēki nespēj.

– Tauta ir cilvēku kopums, kurai vajadzīgs vadītājs...

– Mesija vai mēdēžs?

– Garīgais vadonis sinte-zēs sevi kā vienu, tā otru. Īsts Vadonis ir tas, kuram ir saikne ar Augstāko Hie-rarhiju. Ja Latvijas Saeima, prezidente un ministri ai-ci-nātu tautu celties cīņai par taisnības atjaunošanu, ja valsts amatpersonas atbal-stītu tautas vēlmi veikt Lat-vijas dekolonizāciju, jūs re-dzētu, ka pašreiz pesimis-mā slīgstošie cilvēki atdzi-votos un atsauktos.

– Bet deputāti taču par to jau runā.

– Viņi runā, bet viņu dar-bi liecina par pretējo.

– Es jums piekritu un arī ne-piekritu. Atmodas laikā es dzī-voju Latvijā un man personīgi bija konflikti ar čeku, manai ģi-menei bija nāves draudi. Tas bi-ja tas laiks, kad tautā bija al-ka, slāpes pēc spirdzinošajiem dzīvības un brīvības vārdiem. Tagad situācija ir mainījusies. Tie, kas tajā laikā bija disiden-ti, opozicionāri un patiesības ci-nītāji, kas bija visas tautas ap-sveikti, šodien visdrīzāk patai-sīti par labā spārna fundamen-tālistiem un ekstrēmistiem.

Interesanti, ka tā notiek vi-sur pasaulē. Piemēram, Solže-ņicins, Lehs Valensa un citi, ku-ri Rietumiem bija lielas auto-ritātes, kuras Rietumu intelek-tuāli apbrīvoja kā antikomunis-tus, garīgus cilvēkus, patriotus, nokļūdami tajos pašos viņus ap-jūsmojošajos Rietumos un tur-pinot būt tie paši, kas viņi ir un runāt par tām pašām idejām, par ko runājuši līdz šim, Rietu-mu demokrātijā pēkšņi sāka iz-klauties ļoti konservatīvi, eks-trēmistiski cilvēktiesību pār-kāpēji utt. Domāju, ka Latvijā ir līdzīga situācija. No savas per-sonīgās pieredzes varu teikt, ka kādreizējie patrioti un radikāļi ir bailīgi. Viņi varoņi ir tikai vārdos, bet tad, kad kaut kas reāli jādara, pazūd.

– Mēs tādas patriotu ap-vienības saucam par tam-borētāju pulciņiem. Latvi-

jas Nacionālā fronte aktīvi iestājas par Latvijas de-okupāciju un dekolonizāci-ju. Kāda ir jūsu attieksme pret šo taisnīguma atjauno-šanu Latvijā?

– Deokupācija un dekoloni-zācija stāv ļoti tuvu viena otrai. Patiesībā tas nozīmē okupāci-jas seku likvidēšanu. Manu-prāt, tā nav tikai tikšana galā vai izrēķināšanās ar krievvalo-dīgajiem civilokupantiem un vi-ņu pēctečiem. Okupācijas sekas garīgā nozīmē ir daudz lielākas un briesmīgākas. Redziet, oku-panti ir viena lieta, bet tikpat svarīgi ir atcerēties, ka ļoti daudz ir okupantu pakalpiņu un kolaborantu. Izskatās, ka va-gonos būtu jāliek ne tikai oku-panti, bet ļoti daudzi mūsu pa-šu tautieši. Taču es esmu pret jebkāda veida izrēķināšanos vai “raganu medībām”.

– Katrā tautā, gluži tāpat kā ģimenē, ir viegli un grūti audzināmie bērni. Vecāki taču grūti audzināmos bēr-nus neizmet uz ielas vai ne-atdod kaimiņiem audzināša-nā – viņi paši mēģina tikt ar viņiem galā. Tāpat latviešu tautai būs jātiek galā ar sa-viem kangariem un nodevē-jiem, bet mums nav jāuztur sveši bērni. Krievijai jāru-pējas par saviem tautie-šiem! Tas ir tikai taisnīgi!

– Ir arī Dieva dotais dzīvības likums, kas saka – godā savu tēvu un māti, lai tev labi klājas un esi svētīts tajā zemē, ko Dievs tev ir devis. Ir arī teikts – neapbēdini svešinieku! Arī Iz-raēļu tautas gājumā, kur bija da-žādas tautas, kultūras un ciltis, tika, protams, uzsvērta naci-onālā identitāte, Dieva dotās atšķirības, tradīcijas un asinis. Bet tur nekādā veidā nebija dis-kriminācija vai šovinisms pret kādu, kurš ieprecējās vai kā savādāk ienāca viņu ģimenē.

– Latvijas Nacionālā fron-te taču vairākkārt ir dek-larējusi, ka s vēstautieši, ku-ri apprecējušies ar latvie-šu tauta viņus pieņems kā savējos. Runa ir par tiem, ku-ri šeit atrodas nelikumīgi, kuri ieradusies Latvijā oku-pācijas – nozieguma, kuram nav noilguma – rezultātā.

– Es domāju, ka vispār nav iespējams runāt par deokupā-ciju un dekolonizāciju, jeb oku-pācijas seku likvidēšanu pirms nav notikusi tā saucamā *deko-munizācija*. Līdzīgi kā tas bija ar nacisma tiesāšanu. Manu-prāt, vajadzīga ir Nīrnberga II, kur tiesātu vēsturisko komu-nismu. Ja cilvēki nesapratīs to grēku un ļaunumu, kura līdz-dalībnieki viņi apzināti vai ne-apzināti ir bijuši vairākas pa-audzēs, okupācijas seku likvi-dēšana ar ārējiem likumiem un piespiešanu radīs tikai vēl lielāku ļaunumu – deportāci-jas, etniskais naidis, rasu nemie-ri, konflikti un vardarbība. Tas nav tas veids, kā to darīt. Ja sa-biedrība būtu gatava, tad tas bū-tu iespējams.

– Latviešu tauta tam ir ga-tava, tikai tās vadītāji no-ziedzīgi uzskata, ka tas nav aktuāli. Okupācija ir ne ti-kai fizisks, bet arī garīgs pārbaudījums. Šajā gadīju-mā latviešu tautai šī ir pē-dējā iespēja garīgai, es uz-sveru, garīgai atmodai. Ja latviešu tauta pamodīsies, atradīs sevi pietiekami daudz spēka, lai veiktu de-kolonizāciju, tā nodrošinās sev tiesības uz tālāku attīs-tību. Ja nē, tā vienkārši pa-zudīs no zemes virsas.

– Pirms runāt par deokupāci-

ju, dekolonizāciju un dekomu-nizāciju vispār, ir jārunā par ga-rīgo atmodu. Bez gudras filo-zo-fēšanas, vadoties pēc redzētā Latvijas skolās, varu teikt, ka likumi nepalīdzēs. Nepalīdzēs vēl desmit tūkstošu latu pie-šķiršana Māras Zālītes vadīta-jai valodas komisijai, ja situāci-jā, kur satikušies desmit latvie-ši un viens krievs – visi runās krievu valodā. Ja paši runās *pri-kolīgi*, degradējot savu valodu, ja ģimenēs nebūs šī veselīgā patriotisma, tad ne likumi, ne nauda nepalīdzēs.

– Valsts taču nekādā vei-da nestimulē šāda veselīga patriotisma veidošanos. Nauda tiek tērēta civiloku-pantu naturalizācijai, Lat-vijas integrācijai Eiropas Savienībā un citām absur-dām lietām. Pašam būtiskā-kajam naudas pietrūkst. Par patriotisko audzināša-nu vispār netiek domāts.

– Par to tiek daudz runāts. Piemēram, Izglītības ministrs Šadurskis, konfesiju pārstāvi, baznīcu vadītāji un Garīgo lie-tu padome tieši tagad risina šo jautājumu. Tiek domāts, kā iz-veidot un dzīvē realizēt šādu programmu.

– Cerēsim, ka būs redza-mi arī rezultāti dzīvē. Vispār jau par daudz ko tiek runāts, bet tālāk par runāšanu nav tikts. Tauta dzird tikai soli-jumus, bet darbus neredz.

– Ko jūs domājat ar vārdiem “tauta neredz”? Ko tautai vaja-dzētu redzēt? Vai tas būtu ne-kavējošu pensiju un algu paaug-stinājumu?

– Arī tas, bet galvenokārt tauta neredz mugurkaulu un stingru gribu no valdi-bas puses.

– Kādu mugurkaulu?

– Saeimas un valsts vadi-tāju drosmi būt taisnīgiem. Tauta redz tikai glēvu loci-šanos visādu ārzemju eks-pertu priekšā un vēlēšanas pēc iespējas ātrāk *ielīst* Ei-ropas Savienībā, kas ir kārtējais Bābeles tornis. Vai tiešām valsts vadītāji ir tik stu-lbi, ka grib pielaut vēstures atkārtošanos un noskatisies kā tās tauta aiziet bojā zem Eiropas Savienības drupām?

– Est tikko biju Romā – tikos ar Ārlietu ministrijas darbinie-kiem, parlamentāriešiem un baznīcas pārstāvjiem. Biju pār-steigts, cik ļoti viņi atbalsta Lat-viju un tās virzīšanos un ES. Viņi ir ļoti kristīgi un nacionāli, tajā pašā laikā arī Eiropas Savienībā piederoshi. Viņu nacionālā un re-ligiskā pārliecība nav mainījusies kopš pievienošanās ES.

Eiropas Savienībā nav nekā-das drupas, Padomju Savieni-ba vai kas tamlīdzīgs. Tā ir tir-dzniecības mēdēžēšana (vadi-šana – *red.piez.*) starp Eiropas Savienības valstīm. Tāpēc es gluži nevaru piekrist jūsu ska-tījumam. Protams, arī kristī-gajā baznīcā ir tādi, kuri Eiropas Savienību redz kā anti-krista troni un jauno Bābeli.

– Viņiem ir taisnība, jo miers, kas pašreiz valda pasaulē ir antikrista miers. Jums taču to vajadzētu sa-prast.

– Es tam piekritu. Praviētis Jeremijs saka: “Ko jūs saucat – miers, miers? Miera taču nav!” Jasivs Aravats, Icaks Rabīns un Bills Klintonš pirms pieciem, se-šiem gadiem Vašingtonā parak-

Ēriks Jēkabsons:

“No savas personīgās pieredzes varu teikt, ka kādreizējie patrioti un radikāļi ir bailīgi. Viņi varoņi ir tikai vārdos, bet tad, kad kaut kas reāli jādara, pazūd.”

stija slavenu Miera līgumu. Pēc tam terorisma un vardarbību skaits dubultojās. Tā kā miers lielā mērā ir iluzors. Tur es jums piekritu.

– Cilvēki jūt šo pretrunī-gumu starp valsts vadītāju vārdiem un dzīves realitāti, taču lielās un mērķtiecīgi ie-virzītās propagandas rezul-tātā tauta ir notrulināta un vairs nespēj tam pretoties.

– Latvijā patiešām trūkst ak-tīvas pilsoniskās sabiedrības. Es varbūt nepiekritu vienam ot-ram jūsu kustības pat ne eks-trēmam, bet, manuprāt, faktu-āli nepamatotam pasaules uz-skatam, bet kopumā jūs pareizi novērtējat reālo situāciju – sa-biedrība degradējas, tai trūkst patriotisma utt. Tam piekrit ļo-ti daudzi, par to runā un atbal-sta. Iespējams, ka mēs pat varē-tu sēdēt, ja tā var izteikties, vie-nā galda pusē. Arī tad, kad es atgriezos Latvijā par valsts ne-gācijām runāja daudzi, taču ti-kai ar laiku sapratu, ka visi sa-prot un tam piekrit, bet nav ne-viena, kas kaut ko arī darītu. Ļoti maz ir to cilvēku, kuri mēģina kaut ko darīt, kuri mēģina ie-saistīties. Bībelē ir Apokalipses paredzējums: “Netaisnība vai-rojoties, daudzos mīlestība iz-dzīs.” Politiskā, ekonomiskā un sociālā netaisnība daudzos ir izdzēsusi mīlestību pret savu tautu un valsti. Runājot ar cil-vēkiem, esmu sapratis, ka vai-rums dzīvo negāciju čaulā, ne-mekļējot risinājumu. Vēl pirms vēlēšanām tiem, kuri kurnēja, ka nekas nav bijis un nebūs, mēs nevienam neticam utt., teicu: “Tā kā jūs par mums nevēlēsi-et, atļaujiet man pateikt visu, ko par jums domāju. Vai tiešām jūs domājat, ka Rīgas kungi brauks jūsu bērnu audzināt? Vai tiešām nav kārtīgu vecu, kas aptu-rētu pāris puņķainus narkodi-lerus, kas nonarko visus jūsu jauniešus? Tas ir glēvums, tās ir bailes un neuzdrošināšanās kaut ko darīt! Jūs apgalvojat, ka nekam neticāt. Bet es apbrī-noju jūsu milzīgo ticību netici-bai un nebūtībai. Varbūt ejiet soli tālāk, esiet konsekventi sa-vā neticībā un vienkārši paka-rieties, lai beigtu šīs ciešanas.” Cilvēkos tas radija šoku.

Cilvēkiem jāsaprot, ka pret notiekošo netaisnību jāvēršas visiem. Tā nav tikai simts Saei-mā ievēlēto deputātu darīšana. Protams, Saeimā izstrādā un pieņem likumus, bet miesai jā-būt sabiedrība.

– Kad jūs iepazīsities ar Dzīvas Ētikas Macību, jums taps skaidrs, cik patiesībā pamatīgi pamatots ir mūsu pasaules uzskats. Mēs esam gatavi sēdēt vienā galda pusē ar tiem, kuri patiesi grib at-brīvot Latviju no okupan-tiem. Arī ar pazudušajiem dēliem un meitām, kuri vajājuši un vajā latviešu tautu, ar noteikumu, ka vi-ņi no Zaula, kurš vajāja Kristu, pārvērsās par Svē-to Pāvīlu, un izpērk savus pārdarījumus latviešiem.

Paldies par saturīgo saru-nu! Nobeigumā vēlētos teikt jums un visiem uz kuriem tas attiecas: “Sēdīsimies ko-pīgi viena galda pusē bez kavēšanās un glābsim lat-viešu tautu un valsti no bo-jāejas.” ♦

Sarunu pierakstīja
Liene APINE

DEKOLONIZĀCIJAS ATBALSTĪTĀJS

INTERVIJA AR VADIMU KOKINU

– **Mazliet iepazīstiniet lasītājus un pastāstiet, kas jūs esat.**

– Es esmu Latvijas pilsonis no jauktās ģimenes. Mana māte ir krieviete, tētis latvietis. Mamma atbrauca uz Latviju un, tā kā viņa bija precējusies ar latvieti, pie pirmās iespējas ieguva pilsonību. Jo viņa vēlējas būt kopā ar savu ģimeni. Man liekas, ka tas ir pareizi, ja Latvijā dzīvo latvieši un viņu ģimenes locekļi.

– **Vai jūs atbalstāt Latvijas dekolonizāciju jeb okupantu aizbraukšanu?**

– Jā, es atbalstu. Tas Latvijai ir vienīgais pareizais ceļš. Tāpēc, ka Latvijai ir jābūt brīvai un neatkarīgai valstij.

Es gan īpaši neorientējos politiskajā situācijā, varu tikai pateikt, ko pats redzu un sajūtu. Jūs agrāk rakstījāt, ka, aizverot acis un ieklausoties, kādā valodā runā Rīga, rodas sajūta, ka esi Maskavā. Gribētos, lai Rīgā varētu justies kā Rīgā, bet Maskavā – kā jau Maskavā. Kādam ar to ir jānodarbojas. Un jūsu organizācija ar to nodarbojas.

Pašreizējo brīvību varētu raksturot kā surogātbrīvību. Ir tādi surogātprodukti, kurus var lietot, ja galīgi nav ko ēst, bet ja nav citas alternatīvas. Taču šajā laikā var darboties, arī jūs varat turpināt savu darbību, lai sasniegtu patiesu brīvību.

– **Kādēļ okupanti nevarētu palikt Latvijā?**

– Tāpēc, ka viņi ir tik daudz, attiecībā pret vietējiem iedzīvotājiem. Bieži redzam latviešus uz krievu fona, nevis krievus uz latviešu fona. Viņu klātbūtne šeit nav pasīva, bet ļoti aktīva okupantu pozīcija. Krieviem Latvijā jāpārtrauc būt Latvijas saimnieku statusā. Pašlaik šeit viss pieder viņiem, nevis likumīgajiem saimniekiem.

– Jums droši vien ir krievu draugi un paziņas. Vai jūs varētu pastāstīt, kāda ir viņu attieksme pret latviešiem?

– Es mācījos krievu skolā, pazīstu daudzus cilvēkus – gan okupantu bērnus, gan jauktos ģimeņu atvases. Krievi it kā ciena citu tautu tradīcijas, taču ikdienā viņus kaitina gan latviešu uzvedība, gan paši latvieši. Es lasīju jūsu avīzē dziesmiņu “Pogānāja strana”. Tā daļēji atspoguļo krievu jaunatnes attieksmi pret latviešiem. Es pat brīnos, kāpēc krievi ieņem tādu pozīciju. Bieži nākas dzirdēt: Rīga ir ļoti laba pilsēta, Latvija – patīkama valsts, vienīgā problēma – pārāk daudz latviešu. Ja okupantu attieksme nebūtu tāda, tad dekolonizācijas problēma nebūtu tik asa, tā neizraisītu naidu.

– **Ko jūs teiktu pašiem okupantiem, kā viņiem izturēties, ko darīt?**

– Jūs jau paši, ieņemot ļoti humānu pozīciju, piedāvājat viņiem atbrīvot to, ko viņi ir neliikumīgi aizņēmuši, piemēram, dzīvokļus, vietu sabiedriskajā transportā. Tas ir kā piedāvājums, kas dažus var ietekmēt. Domāju, ka svarīgi būtu strādāt ar šiem cilvēkiem, skaidrot, ka viņi ieņem svešu teritoriju.

– **Kā jūs vērtējat 23.maija Esplanādē notikušo mitiņu?**

– Latvijā mācībām jānotiek latviešu valodā. Bet nedrīkst uz šejieni no Krievijas atsūtīt krievus, lai viņi mācītos latviešu valodā un veidotu savu kopienu.

– **Jūs uzskatāt, ka viņiem ir jāaizbrauc?**

– Jā. Un daudzi jaunieši jau domā par aizbraukšanu no Latvijas. Šeit iekārtoties ir diezgan grūti, tādēļ viņi cer iekļūt Eiropas tirgū.

– **Kāpēc jūs lasāt DDD? Kā jūs uzzinājat par mūsu avīzi?**

– Laikā, kad notika Rīgas 800. gadadienas svinības, mani sāka interesēt to cilvēku nostāja, kas aizstāv latviešu nacionālās intereses. Un nācās secināt, ka šo cilvēku, kurus citi nepareizi saukā par fašistiem, nostāja ir pamatota.

Pirms kāda laika piezvanīju uz redakciju. Man ieteica iepazīties ar jūsu avīzi. Es izlasīju vairākus numurus un nolēmu uzrakstīt vēstuli Aivaram Gardam, kurā atklāju, ka atbalstu jūsu idejas.

– **Vai jums nebija bail rakstīt Aivaram Gardam vēstuli?**

– Pirms rakstīju, es piezvanīju Aivaram Gardam, viņš jau jokojot brīdināja, ka “mēs taču esam “briesmīgi”, ka no mums baidās. Citi neļegas domā, ka mēs kurinām nacionālo naidu.”

Patiesībā jau jūs problemātisko situāciju Latvijā vēlaties atrisināt mierīgā ceļā, bez asins izliešanas. Es saprotu, ka **Aivars Gardā** zina, kā to paveikt.

Reiz es Radio2 dzirdēju viņa teikto daudzus cilvēkus – gan okupantu bērnus, gan jauktos ģimeņu atvases. Krievi it kā ciena citu tautu tradīcijas, taču ikdienā viņus kaitina gan latviešu uzvedība, gan paši latvieši. Es lasīju jūsu avīzē dziesmiņu “Pogānāja strana”. Tā daļēji atspoguļo krievu jaunatnes attieksmi pret latviešiem. Es pat brīnos, kāpēc krievi ieņem tādu pozīciju. Bieži nākas dzirdēt: Rīga ir ļoti laba pilsēta, Latvija – patīkama valsts, vienīgā problēma – pārāk daudz latviešu. Ja okupantu attieksme nebūtu tāda, tad dekolonizācijas problēma nebūtu tik asa, tā neizraisītu naidu.

– **Ko jūs teiktu pašiem okupantiem, kā viņiem izturēties, ko darīt?**

– Jūs jau paši, ieņemot ļoti humānu pozīciju, piedāvājat viņiem atbrīvot to, ko viņi ir neliikumīgi aizņēmuši, piemēram, dzīvokļus, vietu sabiedriskajā transportā. Tas ir kā piedāvājums, kas dažus var ietekmēt. Domāju, ka svarīgi būtu strādāt ar šiem cilvēkiem, skaidrot, ka viņi ieņem svešu teritoriju.

– **Kā jūs vērtējat 23.maija Esplanādē notikušo mitiņu?**

– Latvijā mācībām jānotiek latviešu valodā. Bet nedrīkst uz šejieni no Krievijas atsūtīt krievus, lai viņi mācītos latviešu valodā un veidotu savu kopienu.

– **Jūs uzskatāt, ka viņiem ir jāaizbrauc?**

– Jā. Un daudzi jaunieši jau domā par aizbraukšanu no Latvijas. Šeit iekārtoties ir diezgan grūti, tādēļ viņi cer iekļūt Eiropas tirgū.

– **Kāpēc jūs lasāt DDD? Kā jūs uzzinājat par mūsu avīzi?**

– Laikā, kad notika Rīgas 800. gadadienas svinības, mani sāka interesēt to cilvēku nostāja, kas aizstāv latviešu nacionālās intereses. Un nācās secināt, ka šo cilvēku, kurus citi nepareizi saukā par fašistiem, nostāja ir pamatota.

ģimenes, taču viņi spēja paši sevi nodrošināt. Domāju, ka tagad ir aizmirstas vai iznīcinātas daudzas labas latviešu tradīcijas, kas viņiem palīdzēja izdzīvot. Tagad vairums cilvēku, kas dzīvo laukos, neredz izeju no situācijas. Pašlaik daudzi saimniekojot neizmanto savas tradīcijas, bet svešas - it kā plūstot pa straumi uz Eiropu vai Krieviju.

– **Skatoties arī no garīguma viedokļa, vai latviešiem ir jāatbrīvojas no okupantiem? Vai tas ir arī Dieva taisnīgums?**

– Es domāju, ka no jebkuras ticības skatpunkta tā ir pareiza pozīcija. Jebkurš ticīgs cilvēks ir saistīts ar savu Dzimteni un nevar tā vienkārši un vienalīdzīgi noskatīties, ja ar to notiek kaut kas slikts. Bībeli neesmu lasījis no viena vāka līdz otram, bet interesējies par to esmu. Varbūt tas arī mudināja mani sazināties ar jūsu organizāciju –Latvijas Nacionālo fronti. Kaut arī manas iespējas palīdzēt nav

Vadims Kokins: “Bieži redzam latviešus uz krievu fona, nevis krievus uz latviešu fona. Viņu klātbūtne šeit nav pasīva, bet ļoti aktīva okupantu pozīcija.”

lielas, tomēr nolēmu to izdarīt. Manai sirdsapziņai tas būtu noteikts, pozitīvs solis. Cilvēks pats izvēlas savu likteni – cilvēkus, ar kuriem draudzēties, grāmatas, ko lasīt. Saka arī tā – pasaki, kas ir tavš draugs, un es pateikšu, kas esi tu pats!

Turklāt, ja jūsu programmu īstenotu dzīvē, arī materiālajā ziņā situācija kļūtu daudz labvēlīgāka. Katram cilvēkam ir savi plāni, kas saistīti ar materiālo nodrošinājumu: atrast darbu, dzīvokli. Es esmu pārdomājis visas šīs lietas. Uzskatu, ja notīktu **nacionalizācija**, kājūsto vēlaties, daudzas lietas nostātos iestājās vietās, atrisinātos dažādas problēmas, uzlabotos stāvoklis, kurā atrodas latviešu cilvēki. Atbrīvoties no parazitiskām parādībām ir ļoti svarīgs uzdevums.

– **Vai okupantu aizbraukšana uz Krieviju viņiem pašiem ir labums vai ļaunums?**

– Domāju, ka tas viņiem pašiem ir labums. Es pats, aizbraucot uz vietu, kur dzimis mans tēvs, jutos kā Dzimtenē, spēcīgi izjūtu sava tēva tuvumu. Viņiem tur būs vieglāk: varēs mācīties krievu skolās, klausīties savu mūziku, valodu. Nebūs nekā tāda, kas viņus šeit, Latvijā, uztrauc.

– **Vai jūs jūtat, ka Latvijā briesīgs konflikts starp latviešiem un krievvalodīgajiem?**

– Atklāti sakot – jā. Ja būtu iespēja cilvēkiem apbruņoties, domāju, ka situācija izvērstos asinsizliešanā. Ir cilvēki, kuri ar interneta palīdzību izpauž savu dabu, jo nevar to darīt atklāti. Lai cik briesmīgi tas būtu, pašlaik uz ielām to redzēt izpaužamies vēl nevar, bet kaut kad jau nāks uz āru, parādoties reālajā dzīvē. Tā ir realitāte, kuru nevar noliegt.

– **Jūs labi pazīstat gan latviešu, gan okupantu sabiedrību. Vai var teikt, ka pašlaik latvieši un krievvalodīgie kontaktējās virspusēji, neparādot savu patieso**

attieksmi vienam pret otru, slēpjot un apspiežot to?

– Jā, tā tas ir. Ja nepastāvētu noteiktas uzvedības normas, tad kontaktēšanās nebūtu iespējama.

– **Kas notiks, ja tuvākajā laikā latvieši neparādīs dekolonizāciju?**

– Ja tas nenotiks, tad okupanti parazitiski vairosies, bet latvieši paliks kā indiāņi ASV. Varbūt arī attīstīsies tehnoloģija, taču pamattauta izšķidīs. Var pat sākties nacionālā cīņa, bet ne jau ar latviešiem...

– **Turki un arābi pret krieviem?**

– Jā, tā tas varētu būt. Jo krievi jau arī nevēlas, lai viņiem te būtu lieka konkurence ar citiem imigrantiem.

– **Vai jūs domājat, ka latvieši ir bailīgi? Vai viņi pieļaus savas tautas iznīcināšanu?**

– Es neteiktu, ka tā ir latviešu vizītkarte. Domāju, ka arī latviešu vidū ir drosmīgi cilvēki, kas vēlētos atbrīvot Latviju arī bruņotā veidā.

– **Tātad, ja Latvijas dekolonizācija nenotiek mierīgā ceļā, tas prasīs asinsizliešanu?**

– Jā, tas ir viens no iespējamajiem variantiem. ❖

Krievu pilsoņiem un nepilsoņiem Latvijā. Revolucionārās kontaktpvienības (Krievija) UZSAUKUMS

◀ 1. lpp.

Krievi, kuri atbraukuši pēc 1940.gada, ir okupanti un viņiem jāpamet Latvija. Ja jūs, kungi, nevēlaties lielas nepatīkšanas, labāk dariet to labprātīgi. Nākotnē, bez šaubām, krieviem nāksies atstāt arī citas kādreiz sagrābtās zemes un valstis, atdodot to pamatiedzīvotājiem brīvību un tiesības dzīvot neatkarīgi. Tas attiecas ne tikai uz bijušajām “padomju republikām”, bet arī uz to tautu zemēm, kuras līdz pat šim brīdim nīkst Krievijas “tautu cietumā”. Krieviem Latvijā ir unikāla iespēja parādīt visai pasaulei savas tautas labas gribas piemēru (ja tas kādreiz arī ir noticis vēsturē, tad ļoti reti) un **brīvprātīgi** pamest neliikumīgi aizņemtās zemes, atgriežoties vēsturiskajā dzimtenē – Krievijā. Latvija ir latviešiem, tāpēc visiem Staļina un staļiniskās okupācijas mantiniekiem vienīga nāksies ņemt kājas pār pleciem, kad latviešu tauta būs zaudējusi pacietību. Iesaku to darīt nešauboties un pēc iespējas ātrāk.

Ir vēl kāds apstāklis. No vienas puses krievu fašisti un šovinisti aizgūtnēm kļāgā par to, ka Krievija it kā izmirstot, iedzīvotāju skaits gadā samazinoties par vienu vai pat diviem miljoniem. Bet no otras puses, tie paši krievu fašisti un šovinisti ar milzīgu naidu sagaida kaukāziešus, izceļotājus no Vidusāzijas un tos dažus nēģerus, kuri pārceļas uz dzīvi Krievijas Federācijā. Šāda attieksme ir mazākais, ar ko saskaras iebrāucēji, reizēm skūtie skinhedi vienkārši viņus nogalina uz ielām un meto.

Jūs, etniskie krievi, – esat tieši tas, kas vajadzīgs “izmirstošajai” Krievijai. Jūs būsit šeit pieņemti kā savējie, etniski tuvie, un nekādi skinhedi neuzdrošināsies ko ieblīst. Runas par “izmiršanu” ir plašas un notiek jau ilgu laiku, droši vien arī jūs tās esat dzirdējuši. Ir pienācis laiks ne tikai vārdos, bet ar darbiem palīdzēt savai dzimtenei – atriezties un strādāt tās labā.

Krievu okupantiem ir jāaizbrauc no Latvijas. To sakām jums mēs, krievi, jūsu tautieši. Katrai nācijai labāk un ērtāk ir dzīvot savā, kopš seniem laikiem piederušajā, etniskajā teritorijā – tas likvidē nacionālos konfliktus, apvainojumus un izrēķināšanās. Zemi, kurā jūs pašlaik dzīvojat, ar varu sagrāba jūsu senči, tagad ir pienācis laiks atdot to likumīgajiem saimniekiem. Krievijas un krievu vaina Baltijas tautu priekšā ir ļoti liela – jau kopš Pētera I karagājieniem uz šīm zemēm pirms 300 gadiem (par Staļina genocīdu nemaz nerunājot). Kā tas vienmēr bijis vēsturē, ir pienācis laiks šo vainu izpirkt un sākt maksāt par savu tēvu un vectēvu grēkiem. Bet laipnā, gudrā un augsti civilizētā latviešu tauta neprasis no jums lielu izpirkumu, nevēlas jūsu asinis un negrasās atriebt. Tā ir gatava jums visu piedot un vēlas tikai vienu: lai jūs beidzot aizbrauktu un atbrīvotu valsti no savas apnikušās klātbūtnes tajā. Bet pasteidzieties, pretējā gadījumā latviešu ilgai pacietībai un tolerancesi var pienākt gals, un tad jums kļāsies plāni...

Apdomājieties labi! Jo šeit, Krievijā, jūs varēsiet netraucēti izglītot bērnus dzimtajā krievu valodā! Vai viena vienīga jūsu bērnu nākotne nav visa tā vērtā, ko jūs pašlaik baidāties zaudēt Latvijā? Un vērsties pie jebkuras varas iestādes jūs varēsiet dzimtajā valodā, darbā nebūs nekādu valodu ierobežojumu, varēsiet pilnvērtīgi piedalīties vēlēšanās, justies kā pilntiesīgi savas valsts pilsoņi jūs varēsiet tikai šeit, Krievijā, un nekur citur. Neceriet, ka ar dažādu viltību un nelietību, Maskavas vai ES spiediena palīdzību jūs iegūsiet sev pilsonību un valsts valodas statusu krievu valodai Latvijā, – tas nekad nenotiks, ne jau par to latviešu tauta tik ilgu gadu cīnījās pret padomju okupāciju.

Atgriezieties mājās, dzimtenē. Jūs esat tai vajadzīgi. Īstam krievam vieta ir tikai Krievijā – tieši šeit jūs būsit nevis kaut kādi nelaimīgi “krievvalodīgie”, bet pilnvērtīgi krievi, savas tautas daļa un savas valsts pilsoņi. Atgriezieties! Mēs jūs gaidām! Uz tikšanās Maskavā!

**Boriss STOMAHINS
Pāvels KANTORS**

Revolucionārās kontaktpvienības līdzpriekšsēdētāji

Maskavā, 2003. gada 18. maijā

**Satversmes Aizsardzības birojam
Drošības policijai
Saeimas Nacionālās drošības komisijai**

Lūgums/prasība

Es, Sigurds Graudiņš, latviešu strēlnieka Mārtiņa Graudiņa, kurš cīnījies par Latvijas neatkarību, mazdēls, kurš cīnījies par Latvijas neatkarības atgūšanu, Satversmes 1.p. kārtībā lūdzu/prasu pirms balsošanas par Latvijas prezidentu, uzdot esošajai prezidentei V. Viķei-Freibergas k-dzei sekojošu jautājumu no **“augstās tribīnes”**:

Cienījamā k-dze, vai varat apzvērēt tautas priekšā, ka nekad:

1. neesat sadarbojusies ar ārvalstu (rietumu) speciālajiem dienestiem?
2. neesat paņēmta uz VDK toreizējā darbinieka J.Bojāra k-ga *“krjučoka”* 1967.gadā?

Esmu gatavs sniegt jums manā rīcībā esošo informāciju, gan esošās šaubas jebkurā vietā un laikā.

Ar cieņu,

S.GRAUDIŅŠ

NEPIEĻAUSIM!

Nevienu vairs nepārsteidz Eiropas Savienības propagandas mašīnērijas uzņemtie apgriezieni, jo ir palicis pavisam mazs laiks, lai spētu apmullkot tautas un ievilkst tās Eiropas vienotajā veidojumā.

ES, kaut arī pati to noliedz, arvien vairāk sāk atgādināt un izturēties kā valstisks veidojums. ES ir viena kopīga robeža, vienota ekonomika, kurā nacionālajai ekonomikai nav vietas, jo viss jāveic kopīgajam “labumam”, kopīga valūta, centrālā banka, plāni par kopīgas konstitūcijas ieviešanu, centrāla pārvalde. Kas vēl trūkst, lai atlantos pazustu vairākas (15 + 13 kandidatvalstis) kādreiz nacionālas valstis un parādītos viena liela valsts?

Visi fakti liecina, ka drīzumā (5 – 10 gadu laikā) ES kļūs par Eiropas Savienotajām Valstīm (tāpat kā ASV), ja, protams, šī impērija līdz tam nesabruks. Katru reģionālo iedaļu (štatu) veidos kādreizējā valsts ar visiem iedzīvotājiem un iebrāucējiem, un tās valdībai būs tikai pašvaldības tiesības un funkcijas. Bet galvenā vara būs koncentrēta Briselē. Līdzīgi piemēri ir ASV (50 štati un galvenais varas centrs Vašingtona), PSRS, Krievijas Federācija u.c. imperiālistiski-valstiski veidojumi.

Lai arī lēmums par Latvijas iekļaušanu (aneksiju) ES ir pieņemts, tomēr ir atlikušas dažas formalitātes, kuras ir jāveic:

1) jāapmullko vēlētajai, lai tie notiecinātu mājām un balsojumā labprātīgi atdotu savu brīvību;

2) jānoblēdas vēlēšanu balsu skaitījumā par labu ES (ja 1.punkts neizdodas).

Eiropas apgalvo, ka ES atbalstītāju skaits aug, bet kā lai izskaidro faktu, ka visos interaktīvajos balsojumos ES ir negatīvi rādītāji? Piemēram, 8.maija TV5 raidījuma “Dienas cilvēks” uz jautājumu – vai jūs balsosiet par Latvijas iestāšanos ES? – “jā” nobalsoja 30%, “nē” – 66%, bet “nepiedalīšos” – 4%. Turklāt 9.maija TV5 raidījumā “Dienas cilvēks” lielais skatītāju vairākums balsoja par to, ka dzīve ES neuzlabosies. Šajā raidījumā Valdis Birkavs lika ļoti saprast, ka, iestājoties ES, Latvija nekādā ziņā nākotnē nebūs apmierināta! Vai tādu nākotni mēs gribam mūsu bērniem? Latvija tik tikko no viena ieslodzījuma izkļuva, bet tūdaļ skrien citā. Arvien vairāk izglītoti un augsti stāvoši cilvēki – ekonomisti paredz ES ekonomisko krahū, iestājoties tajā jaunajām kandidatvalstīm. Lielās valstis, tādas kā Vācija, Anglija un Francija, šo krahū spēs pārciest, bet tādām valstīm kā Latvija, Lietuva u.c. šis krahū būs nāvējošs valsts ekonomikai. Tas būs līdzīgākā aiziet gulēt piebāztā komunālajā dzīvoklī, bet pamosties uz ielas pie izgāztuves kaudzes. Šos faktus eiropāli slēpj un neinformē sabiedrību par tādu iespēju.

Ainārs RŪSIŅŠ

23. MAIJA NOMODA MURGI

Ilze LIEPA

Vairāku gadu garumā okupantu politiķi mums sola nemiernus un jukas. Savu klaji nekaunīgo dabu tie mums demonstrēja jau šā gada 9. maija balagānā pie Uzvaras pieminekļa, par ko rakstījām iepriekšējā DDD numurā (Nr. 10(32)). Kārtējā pulcēšanās notika arī 23. maijā. Šoreiz vairāki tūkstoši okupantu no visas Latvijas iesplāva mūsu zemes sirdī – Rīgā, lai izbrēktu savu ienaidu pret latviešu valodu, kultūru un tautu pie mūsu nacionālā lepnuma un dižākā dzejnieka Raiņa pieminekļa. Izrādās, okupantiem nav gana ar to, ka viņi kā dzeguzes iekārušies latviešu kaklā barojas uz mūsu rēķina – saņem izglītību no valsts līdzekļiem, viņi vēl izvirza pretenzijas!

Iespējams, tik daudz apmeklētāju atnāca uz mītiņu tāpēc, ka bija pakļidušas baumas par Krievijas mazgadīgo lezbiešu grupas “Tatū” koncertēšanu tajā. Atnākušie bija dažāda vecuma cilvēki. Neizpalika tradicionālie piketētāji, tomēr ļoti daudz bija tieši jauno parazitēnu. Daudzi plakāti bija kaut kur masveidā štancēti, ar kaut kādu nesaprotamu zilu rimbuli un diviem maziem sarokotiem cilvēciņiem – gluži kā perversās “Tatū” fanu simboliski zīmējumi, lai izteiktu homoseksuāli zilās “mīlas” slavinājumu. Taču bija redzami arī daži citi plakāti ar uzrakstiem: “Rokas nost no mūsu skolām”, “Gribu mācīties krievu valodā”, “Tik un tā mēs sapņosim krieviski”, “Krievu skolas – mūsu Stalīngradā” vai arī – bērna seja ar aizlīmētu muti un latviešu tautumeita, kas žņaudz slāvu tautumeitu, un citi agresīvi, ar vardarbību aicinoši skati. Šos saukļus papildināja pie atkritumu tvertnēm tupošu meitenišu steidzīgi aprakstītas lapiņas, kuras tās, lepmi izslējušas, rādīja visiem garāmgājējiem. Uz mītiņu bija ieradies arī kāds vīrs pionieru cepurē, uz kuras krievu valodā bija izteikti draudi – “Latviešu bērniem nav nākotnes!”, un starp mītiņotājiem klīda vairāki okupantu parazitēni, nesdami Krievijas, Eiropas Savienības un Krievijas flotes aizbildņa Svētā Jura uzvaras nesēja karogu. Redzams, ka ne tikai Krievijas fašistisko spēku, bet arī ne mazāk noziedzīgas politikas realizētājas – Eiropas Savienības aizbildniecībā okupanti jūtas kā “burās”.

Sliktās aparatūras dēļ daļa atnākušo nedzirdēja, ko runā no tribīnes. Taču tas nelika traucēties – laika kavēkli viņi sev atrada, dzerot alu un graužot tradicionālās saulespuķu sēklas. Tā vien likās, ka viņi pat neapzinājās, kāpēc notiek šis pasākums, viņus vienoja naidis pret Latvijas saimniekiem – latviešiem.

Lielie demagogi un kūdītāji, Saeimas deputāti Boriss Cilēvičs, Jakovs Pliners, Nikolajs Kabanovs, Vladimirs Buzajevs, Sokolovskis jutās savā ādā, uzkurinot pūli visiem iespējamiem līdzekļiem. Piemēram, kā demagoģijas ierocis tika izmantota pat mūzika – slavenā krievu disidenta Coja dziesma “Mī trebujem peremen” (Mēs pieprasām pārmaiņas), kuras izskanēšana 23. maija balagānā, bija visnekrietnākā pašu krievu pīrgāšanās par Coju. Viņš būtu pirmais, kas novērstos no šī parazitēnu un salašņu pūļa.

Kā ziņo LETA, kāda jauniešu grupa izplatījusi klātesošajiem lapiņas ar nosaukumu “Krievu manifest”, kurā, pēc tā autora domām, apkopotas atbildes uz jautājumiem, kuras būtu jāzina katram Latvijas krievam. Lai arī latvieši beidzot zinātu “patieso” Latvijas vēsturi, ieskatam minēšu dažus faktus no šī visnotaļ uzskatāmā un krievu attieksmi atklājošā dokumenta. Ir vērts apdomāties, kādi cilvēki dzīvo mums līdzās. Un vai tālāk paustās idejas pat vismērenākajā letiņā neizsauks sašutumu.

Manifestā uzsvērtas krievu tiesības Latvijā, ņemot vērā šīs tautības īpatsvaru iedzīvotāju kopējā skaitā – 40%. Turklāt Rīgā krievu īpatsvars ir 65%, Daugavpilī – 85%, arī citās lielākajās pilsētās – vairāk nekā puse. Krievi no seniem laikiem esot dzīvojuši Baltijā, tāpēc ir te pamatnācija.

1721. gadā Krievija atguvusi kontroli pār Baltiju un veicinājusi baltiešu nacionālo atmodu, teikts dokumentā. Pateicoties krieviem un Krievijas materiālajam atbalstam, latviešiem radusies inteliģence, kura mācījusies Pēterburgā, tikusi izveidota latviešu rakstu valoda, kultūra, valstiskums. Krievi radījuši Latvijas materiālās bagātības: pilsētas, dzīvojamās masīvas, rūpniecību, teātrus, muzejus, tiltus, ceļus, stacijas, komunikācijas, kūrortus, institūtus, skolas, zinātniskos centrus.

“Krievu manifestā” apgalvots, ka nebija nekādas Latvijas okupācijas, latviešu deportācijas un viņu tiesību ierobežošanas padomju laikā. 1940. gadā Latvijas Republika labprātīgi, pēc sava Parlamenta lēmuma, esot iekļāvusies PSRS sastāvā. Padomju karaspēka ienākšana bijusi saskaņota ar prezidentu Kārli Ulmani.

Valsts drošības komitejā, kura četrdesmitajos gados veica deportācijas, strādājuši galvenokārt latvieši, un no bolševikiem pirmām kārtām cietuši krievi.

Latviešu tiesības padomju laikā nav tikušas ierobežotas, jo viņiem bija pilsonība, latviešu valodā bija visi oficiālie dokumenti, nosaukumi, ceļa radītāji, latviešu valodu mācīja skolās un institūtos, tajā izdeva avīzes, raidīja radio un televīzija, teikts vēstījumā.

► 7. lpp.

VALSTS POLITIKAI PA PĒDĀM

NATURALIZĀCIJAS PĀRVALDES VADĪTĀJAS EIŽENIJAS ALDERMANES DISKUSIJA AR LĪGU MUZIKANTI

– *Līga Muzikante: Aldermanes kundze, jūs taču neviens nespiež veicināt tā saucamo naturalizācijas un integrācijas procesu, un jūs pati brīvprātīgi esat nolēmusi tajā iesaistīties?*

– *Eiženija Aldermane:* Protams. Katras valsts iestādes pienākums ir strādāt ar kādas iedzīvotāju daļas īpašu informēšanu. Ikviens mūsu pasākums ir informācija.

– *Par ko?*
– Par pilsonības iegūšanas un zaudēšanas veidiem, par sabiedrības integrācijas jautājumiem, jo šobrīd tā ir valsts politika. Es esmu valsts ierēdne, un premjers ir pateicis, ka viena no valsts prioritātēm ir sabiedrības integrācija un naturalizācija. Ja ir tāda valsts politika, man kā ierēdnei tā ir jāīsteno, jo Ministru kabinets ir pieņēmis valsts programmu “Sabiedrības integrācija Latvijā”. Tā nav spiešana, bet vienkārši pienākums.

– *Bet, pirms jūs kļūvat par valsts ierēdni, kas iesaistīsies šādā programmā, jums bija tas jāvēlās un jāizjūt aicinājums pēc tā.*

– Mans aicinājums ir pedagogi, esmu skolotāja. Bet, sākot strādāt Izglītības un zinātnes ministrijā, es kļuvi par ierēdni, kurai jārealizē valdības politika. Tas ir vienīgais ceļš.

– *Jūs pati personīgi taču atbalstāt šo politiku?*

– Ja valsts ierēdnis vēlas šajā darbā strādāt, viņam valsts politika ir jārealizē neatkarīgi no tā, vai viņš to atbalsta vai neatbalsta. Bet par sevi varu teikt, ka nekad neesmu bijusi par sabiedrības sašķelšību, par nesaskaņām – īpaši, par visbīstamākajām – etniskajām nesaskaņām. Godīgi runājot, nevēlos, lai atkārtotos 1940., 45. un 49. gadi.

– *Kā tie varētu atkārtoties?*

– Etniskās nesaskaņas var radīt neatgriezeniskas problēmas. Es esmu pārliecināta, ka tie neatkārtosies, bet iestājos pret to, ka būtu radīti priekšnoteikumi etniskajām nesaskaņām. Etniskās un reliģiskās nesaskaņas sabiedrībā ir visbīstamākās.

– *Vai piekriņāt, ka Latvijā ir izveidojusies divkopīgu sabiedrība – latvieši un okupanti?*

– Ir ļoti bīstamas tās izveidošanās pazīmes. Pēdējo gadu pētījumi pierāda, ka divkopīgu sabiedrības pazīmes attīstās diezgan spēcīgi. Tas nozīmē, ka cilvēki dzīvo divās informatīvajās telpās. Norit arī politiskās cīņas, radot pamatīgu augsni divkopīgu sabiedrības saglabāšanai. Vienlīdz problemātiski, lai saglabātu savu elektorātu nākamajās vēlēšanās, strādā gan krasi izteikti labējie spēki, kuru Latvijā tomēr gandrīz nav, un krasi izteikti kreisie spēki. Tiem nav citas iespējas, kā uzturēt savu politisko skatījumu, “piebarojot” cilvēkus ar negatīvu informāciju. Svarīgi ir pieminēt vēl vienu divkopīgu sabiedrības attīstīšanās iemeslu – vēsturiskā atmiņa.

– *Ikdienā varam pārliecināties, ka integrācija nav vajadzīga ne latviešiem, ne okupantiem. Kas jūs mudina to tik uzticīgi atbalstīt, ņemot vērā, ka pārsvarā visi, ar kuriem*

runājam, atzīstas, ka vēlas, lai okupanti aizbrauktu, nevis mums ar viņiem būtu jāsadzīvo un kaut kā jāintegrē. Protams, viens atzīst to skaidri un drosmīgi, otrs klusīnām. Bet uz jautājumu, vai viņi vēlētos kādu ritu pamosties un ieraudzīt, ka visi okupanti ir aizbraukuši, ka latviešiem vairs nebūs jāpiecieš krieviskā vide un jāsamierinās ar viņu nekaunību, visi atbild: “Jā!”

– *Vai patiešām visi tā saka?*
– *Jā, tikai daudzi neredz iespēju to realizēt, jo atzīst, ka visa valsts politika ir virzīta nevis dekolonizācijas virzienā, bet tieši pretēji, līdz ar to rodas bailes tai pretoties.*

– Man ir ļoti grūti saprast, ko jūs domājat ar vārdu “okupanti”?

– *To jau mēs daudzkārt esam skaidrojuši. Tie ir tādi Latvijā vēl aizvien dzīvojoši cilvēki, kuri, pārkāpjot Zēnēvas konvenciju, šeit ieradās okupācijas gados no okupētājvalsts, un viņu pēcnācēji.*

– Man ir cits uzskats. Cilvēks, kurš šeit ir dzimis, strādā,

Eiženija Aldermane: “Ja šodien tiks izdarītas radikālas izmaiņas Pilsonības likumā, tad rīt jau mēs sāksim to pildīt.”

pārvalda latviešu valodu, manuprāt, nav okupants. Manā uztverē okupants ir tas, kurš ienācis ar bruņotu varu. Tajā laikā Izglītības, Zemkopības, Kultūras ministriju ierēdņi brauca uz Baltkrieviju, Ukrainu un vervēja jauniešus darbam Latvijā. Vai tad tie arī ir okupanti?

– *Jā.*
– *Kas atbrauca uzaicināti?*
– *Protams, jo viņus aicināja okupācijas režīms, nevis latviešu tauta.*

– Mans uzskats tomēr ir, ka okupants ir tas, kurš ienācis ar bruņotu varu.
– *Tas ir pilnīgi aplams uzskats, jo okupanti – gan civilie, gan militārie – ir tie, kuri aizņēmuši svešas tautas dzīves telpu bez tās labprātīgas piekrišanas.*

– *Tādā gadījumā visa pasaule ir okupantu pilna.*

– *Iespējams. Tomēr pie mums situācija ir pilnīgi skaidra – Latvijā bija okupējusi PSRS, no kuras uz šejieni tika pārvietotas milzīgas civiliedzīvotāju masas ar mērķi rusificēt latviešu tautu.*

– *Pareizi. Bet tas pats ir arī Igaunijā, Polijā un ļoti daudzās valstīs.*

– *Latvijā tas atstājis vismagākās sekas, to nevar noliegt. Latviešu tauta ir nopietni apdraudēta. Pret mums ir pastrādāts milzīgs noziegums. Tomēr tas, ka tas ir noticis ar daudzām valstīm, tikai liecina, ka taisnīgums pēc*

Otrā Pasaules kara vēl nav atjaunots un noziegums turpinās. Mēs iestājamies, lai no valstīm, kuras ir līdzvainīgas Latvijas okupācijā un kara izraisīšanā, tiktu pieprasīti līdzekļi deokupācijas un dekolonizācijas procesam.

– Neapšaubāmi pret latviešu tautu tika nodarīts ļoti liels noziegums. Mēs to visi zinām. Vai tie politiski represētie krievi, ukraiņi, baltkrievi, poļi, kuri atbrauca uz šejieni, lai viņiem psiholoģiski būtu vieglāk dzīvot, arī ir okupanti? Viņi taču, iespējams, bija nacionālradikālāki par dažu labu latvieti.

izaugsmi, atdos latviešiem darbu un dzīvesprieku, veicinās dzimstību, jo beidzot latvieši varēs barot sevi, nevis savus parazitētus. Mums nebūs jāmaksā okupantiem pensijas, bērnu pabalstus, nebūs viņus jāskolo. Kāpēc mums būtu jālaiž Latvijā iekšā musulmani, vai kādi citi?

– *Tāpēc, ka mums ir vairāk kā miljons cittautiešu uz 2,3 miljoniem Latvijas iedzīvotāju. Tātad puse tiktu izsūtīta ārā?*

– *Nu, ja. Pilsētas kļūtu tukšākas, atbrīvotos dzīvokļi.*

– *Nu, labi, tas ir jūsu uzskats.*
– *Daudzi ir atzinuši, ka mums ir tiesības atjaunot tādu valsti, kāda tā bija pirms okupācijas. Kādēļ šīs tiesības netiek realizētas?*

– *Tas nav jautājums man, bet gan mūsu politiķiem. Starp citu, Pilsonības likums ir atjaunots, nevis radīts no jauna, arī Satversme ir tā pati. Ko jums vēl vajadzētu atjaunot?*

– *Pilsonu sastāvu. Pilsonībā nedrīkst uzņemt okupantus un kolonistus. Tas*

ir noziegums. Manuprāt, latvietim ir jābūt garīgi slimam, lai to nesaprastu un piekristu paturēt šo parazitēnu masu.

– *Tad padomāsim, cik Saeimā ir bijuši daudz garīgi slimi latvieši, kas visi bija neatkarības cīnītāji, kas pieņēma tādu Pilsonības likumu!*

– *Jā, šis likums tiešām ir traks. Bet šie jūsu nosauktie cīnītāji jau neizcīnīja Latvijas neatkarību, viņi palika pusratā. Kā jūs paskaidrosit, kā var būt izcīnīta neatkarība, ja daļa no 18. novembra Latvijas Republikas – Abrene vēl aizvien ir okupēta, bet okupētājvalsts pilsoņi vēl aizvien dzīvo Latvijā? Vai tad tā ir neatkarība un brīvība?*

– *Abrenes teritorijā gandrīz neviens vairs neprot latviešu valodu.*

– *No turienes ir jāaizbrauc tiem, kas tur ir ieradusies okupācijas gados, bet likumīgiem Latvijas pavalstniekiem un viņu pēcnācējiem jūsu iestāde varēs palīdzēt integrēties Latvijā sabiedrībā. Jūs šajā jautājumā esat pietiekami erudīti.*

– *Kādā veidā jūs iedomāties tikt galā ar viņiem?*

– *Tieši tad, kad jūs vairs nenodarbosities ar bezjēdzīgo mēģinājumu integrēt okupantus, visu enerģiju varēsīt ieguldīt likumīgo Latvijas Republikas pilsoņu atkalapvienošanai.*

– Es atvainojos, bet vienlīga kurā deit sēdēt, arī viēdā darbu darītu. Kādu likumu pieņem, tādu valsts iestāde pildīs. Ja šodien tiks izdarītas radikālas izmaiņas Pilsonības likumā, tad rīt jau mēs sāksim to pildīt.

– **Mēs visi priecāsimies, ja tiks pieņemti latviešu tautu aizsargājoši likumi, un pateiksim paldies, ka jūs tos pildīsiet. Šobrīd jūs pildāt okupantiem labvēlīgus likumus. Vai jūs piekrītat, ka Dekolonizācijas likuma pieņemšana ir vienīgais saprātīgais risinājums Latvijai, lai nerastos etniskie konflikti, kurus jūs negribat?** Etniskie konflikti rodas tur, kur ir vardarbīgi sadzītas kopā tautas.

– Jūsu uzskats ir, ka Latvijā ir vardarbīgi sadzītas kopā tautas, bet etnisko konfliktu tomēr nav. Tātad faktiski vsture apgāj jūsu pieņēmumu.

– **Konflikts bries, bet ārēji vēl neparādās tik asi tikai uz latviešu tautas gēvuma un pazemojuma rēķina. Vairāki latvieši ir atzinuši, ka vēlētos ņemt rokā *stroji* un izcīnīt brīvību. Mēs viņus pārliecinām, ka nepieciešams panākt risinājumu mierīgā, civilizētā ceļā. Tomēr, ja tas neizdosies, sekas var būt neprognozējamā, jo latviešu tauta iet bojā zem šī milzīgā parazitā pūša.**

– Kāpēc tā iet bojā? Katra cilvēka bojāeja ir zināmā mērā atkarīga no viņa paša. Piekrītat?

– **Pilnīgi piekrītu. Tik tiešām latvieši iet bojā aiz gēvuma atbrīvoties no okupantiem. Viņi pierādīs dzīvotspēju, tiklīdz kļūs stipri un drosmīgi.**

– Nē, dekolonizācijai es nepiekrītu, jo neredzu iespēju, kā Latvija varētu pastāvēt, ņemot vērā, ka sabiedrībā mirstība ir lielāka par dzimstību. Tā būtu vardarbīga politika. Tie, kas vēlējās aizbraukt, to ir izdarījuši.

– **Vēl 1917.gadā daudzi neticēja, ka Latvija varētu kļūt par neatkarīgu valsti. Tomēr tas notika, un ātri vien latvieši pierādīja, ka prot īsti labi strādāt un saimniekot. Tāpēc es absolūti nepiekrītu jūsu šaubām par Latvijas pastāvēšanas iespējām bez okupantiem. Bet sakiet, vai, jūsuprāt, okupācijas nozieguma seku likvidāšana ir vardarbība?**

– Pret civiliedzīvotājiem, kuri ne pie kā nav vainīgi, tā ir vardarbība.

– **Ģajā avīzes numurā ir publicēta intervija ar puisi no jauktās ģimenes, kurā īsti labi izprot gan latviešu, gan okupantu attieksmes. Viņš atzīst, ka dekolonizācija ir taisnīga.**

– Tas ir šī puīša uzskats. Protams, ir daudz dažādu cilvēku. Jūsu laikrakstam nav tik liels metiens, lai droši apgalvotu, ka tas ir sabiedrību izglītojošs.

– **Nu tad atļaujiet mums dabas nedēļas izskaidrot radio, TV, presē dekolonizācijas nepieciešamību, un jūs redzēsiet, ka drīz vien latvieši iedrošināsies runāt to, par ko sapņo sirds dziļumos.**

– Es labprāt arī tam piekrītu, ja tas būtu manā varā. Bet, kā jūs saprotat, tas nav manā varā. Tad varbūt parādītos pa-

tiesā aina, cik jūs esat vajadzīgi vai nevajadzīgi sabiedrībai.

– **Jūs varat to ierosināt!**
– Jā, es šodien pat, pēc intervijas tikšos ar Tieslietu ministru un teikšu, ka ir tāds ierosinājums. Es, protams, varu teikt un ierosināt, bet tas izsauks smaidu gan valdības vadītājos, gan politiķos, jo laikraksti, atskaitot “Latvijas Vēstnesi”, reāli nesaņem naudu no valdības, no valsts.

– **Labi, gaidīsim no Akseņoka kunga atbildi uz jūsu ierosinājumu. Jūs ierosiniet, lai mums regulāri dod iespēju izglītot tautu Latvijas Televīzijā un Radio.**

“UN VĒL VIENS JAUTĀJUMS MAN RADA RAIZES – TAS, KA SKOLĀS IR TIK DAUDZ SKOLOTĀJI – NEPILSOŅI. ES NEZINU, KO VIŅI RUNĀ KLASĒS. BET MAN LIEKAS, KA ĪOTI BIEPI NEKO ĪPAĢI LABU.”

– Ar projektiem jūs tur varat tikt.

– **Bija projekts Latvijas Radio, bet Kolāts rupjā veidā piedāvāja to realizēt par maksu.**

– Tikai ar projektiem jūs varat startēt un redzēt, kā izvērtē tos. Ja jūsu projektus atbalsta, jums paveras iespēja, ja neatbalsta, jums iespējas nav.

– **Okupantiem ir lielas iespējas paust savas idejas valsts masu saziņas līdzekļos – Latvijas TV un Latvijas Radio “Doma Laukumā”, ko finansē no valsts budžeta bez kaut kādiem projektiem. Tas viņus iedrošina. Tam pierādījums bija mītiņš pie Raiņa pieminekļa pret izglītības reformu 2004.gadā. Kādā veidā jūs iedomājieties novērst to politīu, kas viņus uzkurina, naidīgumu?**

– Es domāju, ka Izglītības un zinātnes ministrijai jātami ātrāk vajadzēja pateikt visus noteikumus, jo tas dod kreisajiem spēkiem uzkurināt šīs politiskās aktivitātes. Viņi izmanto situāciju, lai realizētu savas politiskās vēlmes. Cits jautājums – kā vispār izvēlēties politiskās autoritātes nākotnē.

– **Nu un kā?**

– Latvijas valsts interesēs.

– **Kādas autoritātes izvēlēties šie jauniešiem?**

– Ja rastos kāda cita partija, kas uzrunātu cittautiešus, procenti, kas balsoja par PCTVL, saruktu.

– **Vai piekrītat, ka šie cittautieši, kā jūs viņus saucat, tiek izmantoti kā piektā kolonna?**

– Jā, protams, prasmīgi politiski strādājot, viņus tā var izmantot! Cita lieta – cik ir tādu, kas ies pa šiem piektās kolonnas nosacījumiem – tādu gan nav daudz. Jūsu redakcija atrodas ģengaragā, kur ir daudz cittautiešu, bet vai jūs kaut kādā mērā jūtat pret sevi vērstu piektās kolonnas spiedienu?

– **Jā, piemēram, biroja durvis tika spridzinātas.**

– Bet tie jau bija tikai daži cilvēki, nevis visi cittautieši, kas dzīvo jūsu mājā, vai ne?

– **Es nezinu, cik. Zinu tikai to, ka īoti biepi tieku arī nolaamāta par runāšanu latviešu valodā. Kāpēc man jāsamierinās ar viņu klātbūtni un pazemojumu? Mēs pie biroja durvīm pat nevaram izlikt firmas izkārti. Tā tiek regulāri norauta. Durvis šie lielkrievis fādisti apraksta ar tādām epitētiem, kurus deit negribas teikt. Kāpēc man – šīs zemes saimnie-**

cei tas jācieš no mūsu zemes parazitētiem?

– Šis jautājums ir jārisina ar sabiedrības saliedēšanu. To paveiks izglītības sistēma. Cittautiešu jaunieši jau runā latviski.

– **Bet mītiņš taču pierādīja, ka viņi to negrib.**

– Cik tad tur bija jauniešu?

– **Īoti daudz!**

– Ģimenei ir ietekme, varbūt, ka dažas viņus audzina savādāk, uzsverot kā būtiskāko mācīties krievu valodā.

– **Ja jau jūs atzīstat ģimenes ietekmi, kāpēc jūs brīnāties, kad sakām, ka okupantu bērni arī ir okupanti?**

– Ģimenes ietekme vienā brīdī izbeidzas, tā spēcīga ir līdz tīdā gadiem, pēc tam cilvēks sāk pastāvīgi spriest un lemt. Izglītības iestādēm ir milzīga loma. Slikti, ka šobrīd nav patriotiskās audzināšanas skolās. Un vēl viens jautājums man rada raizes – tas, ka skolās ir tik daudz skolotāji – nepilsoņi. Es nezinu, ko viņi runā klasēs. Bet man liekas, ka īoti biepi neko īpaši labu.

– **Jūs domājat, ka viņi, kļūstot par pilsoņiem, uzreiz mainīs savu domāšanu?**

– Nē, es tā nedomāju. Bet es domāju, ka jāmeklē, ko likt viņu vietā.

– **Kurā par to domas?**

– Izglītības un zinātnes ministrija!

– **Vai tā jau to dara?**

– Nezinu.

– **Kurā ir saimnieks Latvijā?**

– Nav šaubu, ka latviešu tauta. Bet tāpēc arī jādzīvo ar saimnieka sajūtu. Labs saimnieks ir tas, kurā jebkuram savam saimes loceklim, kas vēlas dzīvot šai saimē un būt tai

“Izglītības un zinātnes ministrijai jūtami ātrāk vajadzēja pateikt visus noteikumus, jo tas dod kreisajiem spēkiem uzkurināt šīs politiskās aktivitātes.”

noderīgs, palīdzēš iekļauties. Saimnieks nav tas, kurā domā, kā izdzīvot vienu, otru, trešo, ceturto, piekto, un gēvī baidīsies no visa kā.

– **Labs saimnieks savā dārzā vispirms izravē nezāles. Stulbs būtu saimnieks, kurā teiktu, lai rozes nav gēvās un aug nezāļu vidū, lai pierāda, ka var izdzīvot. Rozes var izdzīvot, ja ir maz nezāļu, bet Latvijā šo nezāļu – okupantu ir par daudz. Vai savā dzīvoklī jūs esat saimniece?**

– Neapdābāmi.

– **Ja es pie jums aiziešu, ar varu ielauzīšos, okupēšu jūsu dzīvokli, jūs ļausit man palikt un palīdzēsiet iekļauties jūsu dzīvoklī?**

– Es jūs vienkārši nelaidīšu savā dzīvoklī.

– **Bet es būdu stiprāka. Pēc tam mani bērni un draugi ienāks bez varas pielietošanas, jo es viņus būdu aicinājuši.**

– Redziet, ja būs situācija, ka es būdu tik vāja, pieļaušu, ka jūs ienākat manā dzīvoklī, tad es tomēr būdu šī dzīvokļa saimniece un darīšu visu, lai mēs varētu normāli sadzīvot, nevis no rīta celties ar domu, ka esam naida pilni viens pret otru.

– **Bet manas ielaušanās gadījumā jūs policijai ne-**

zvanīsiet, taisnīgumu nemeklēsiet?

– Tā ir tik teorētiska lieta.

– **Man gan liekas, ka īoti konkrēta. Precīza analoģija Latvijas okupācijai un tās sekām.**

– Man ir grūti atbildēt uz šo jautājumu, jo mums ir pilnīgi dažādi priekšstati par to, kas ir okupants. Okupants ir tas, kas ienācis ar bruņotu varu.

– **Labi, piedēsim, ka es ielaušos jūsu dzīvoklī ar bruņotu varu, tātad esmu okupante jeb jūsu teritorijas ieņēmēja. Bet mani vēlāk uzaicinātie draugi, kuriem jūsu dzīvoklī sadzims bērni, vairs nebūs jūsu dzīvokļa okupanti un nelikumīgi iemītnieki?**

– Es neesmu valsts. Es esmu privātpersona. Man kā cilvēkpersonai ir visas iespējas vērsties tiesā un šo jautājumu atrisināt.

– **Pret valsti šāds noziegums ir vēl smagāks, jo cieš vesela tauta. Arī Latvijas valstij ir tiesības vērsties starptautiskā tiesā, lai to atbrīvotu no okupācijas sekām.**

– Latvijas okupācija bija reģimā inspirēta. 50 gadu mēs jutām tā sekas. Bet vai mēs tāpēc varam vainot katru no cilvēkiem, kuram pasē ir ierakstīts “krievs”?

– **Vai jūs zināt vēl kādu tautu, kura ir izdzīvojusi šādā situācijā, kādā pašreiz ir latvieši?**

– Jā, igauņi.

– **Viņi taču vēl nav izdzīvojuši! Turklāt Latvijā okupantu ir vēl vairāk kā Igaunijā.**

– Redziet, pašreizējā politika nevar dot negatīvas sekas. Cittautieši vienkārši neko nezina par Latvijas vēsturi. Viņos gadiem tika potēta ideoloģija, ka, tikai pateicoties viņiem, deit vispār kaut kas notiek, ka viņi ir latviešu vecākais brālis. Tāpēc viņi nemācījās arī valodu. Šobrīd šie cilvēki uzzina latviešu vēsturi ar naturalizācijas palīdzību, un to nevar novērtēt kā negatīvu faktoru.

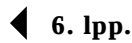
– **Viņos vēl aizvien izpaucas lielkrievis domāšanas.**

– Jā, tas ir raksturīgs katrai lielai tautai.

– **Bet kāpēc mums šie domāni ir jāpatur? Lielkrievis domāšanu integrācija taču ir pilnīgi nelietderīgs darbs.**

– Viņi jau nekur citur nebrauks.

– **Brauks, ja dzīsim prom. Ja nebūsim gēvī un kārtīgi ravēsim savu dārzu. Paldies par sarunu! Nobeigumā gribu teikt, ka nevienam ierēdnim nav pienākums realizēt noziedzīgu valdības politiku pret savu tautu. Katra godīga ierēdņa pienākums ir vai nu aiziet prom no noziedzīgā darba, tā parādot protestu pret valdības politiku, vai klusi kā “štirli-cam” izlikties, ka realizē tautai naidīgu politiku, bet reāli jādara viss, lai to nerealizētu. ♦**

6. lpp.

Toties lielākā daļa krievu patlaban nevarot lietot savu valodu kā oficiālo valodu pat tajos reģionos, kur vairākums iedzīvotāju ir krievi. Krievu vidū esot lielāks bezdarba līmenis, vairāk emigrantu, tātad attiecībā uz krieviem Latvijā tiekot realizēts etnociāls – respektīvi, mēģinātieciģi tiekot bremzēta viņu valodas un kultūras attīstība.

Manifestā arī apgalvots, ka krievi nevarot atdot bērnu mācīties latviešu skolās, jo tad viņi esot lemti nesekmībai, tiekot atstumti klasē, zaudējot savu nacionālo identitāti.

Krievu valodai, pēc manifesta autoru domām, Latvijā ir jābūt otrajai oficiālajai valodai. Neskatoties uz visām “nelikumībām”, manifesta autori tomēr mudina krievus “noteikti ņemt Latvijas pilsonību”. Jo vairāk būs krievu pilsoņu, jo vairāk tiesību viņiem radīsies. “Paņemsim pilsonību un nobalsosim par krieviem,” aicina manifesta autori.

Manifesta autori mudina krievus piedalīties akcijās, kuras rīko krievu organizācijas, aktīvi piedalīties vēlēšanās, palīdzēt tiem, kuri cīnās par krievu tiesībām, audzināt bērnus krievu nacionālajā garā un maksimāli izmantot krievu valodu visās dzīves sfērās!

Bet piektdienas murgus vainagoja Maskavas valdības ministrs Vladimirs Mališkovs. Viņš bija ieradies Liepājā kā viesis nevalstiskās organizācijas “Baltijas forums” ikgadējā konferencē, kuras viens no organizatoriem ir Tautas saskaņas partijas pārstāvis Jānis Urbanovičs. Tajā ministrs paziņoja, ka Latvijai vajadzētu ieviest pilsonības nulles variantu, bet krievu valodu kā otro valsts valodu. Runādams par Maskavas sadarbības interesēm ar Latviju, viņš neslēpa, ka šo sadarbību diktē deit dzīvojošā krievu minoritāte, nevis ekonomiski apsvērumi.

Vienīgā Latvijas oficiālā amatpersona, kas šo pasākumu apmeklēja, bija okupantu pakalpiņš integrācijas lietu ministrs Nils Muilnieks, kurš priecājās par šī Krievijas pārstāvja klātbūtni.

Bet kāpēc latvieši nesatāca divtik daudz preģi okupantu barām un nepavēlēja – “Brauciet mājās! Jūs mums neesat vajadzīgi! Tēvzeme – Krievija sauc!”? Kāpēc, līdzīgi kā valdība 16.martā pamet Latviju, Klubs 415 un “Visu Latvijai” 23.maijā aiziet pārgājienā, bet citi pasaka, ka ir bail “dabūt pa tauri”? Tikai ēetras DDD žurnālistes nenobijās, bet gan visu pierakstīja un iegaumēja. Vismaz būs lietiskie pierādījumi! ♦

LASĪTĀJA VĒSTULE

Cienījamā redakcija!

Šā gada 5.maijā man, Gustavam Kalniņam, bija saruna ar “Lauku Avīzes” žurnālisti **Daci Kokareviču** par **Volde-māra Krustiņa** rakstu 3.maija numurā, kurā viņš prasīja pirms referendumā garantēt latviešu tautas izdzīvošanu. Dace K. tam nepiekrīta un teica, ka laiks parādīdēt, ka viņai ir taisnība un ka mūsu tauta Eiropas Savienībā tikai uzplaukdot.

Gribētu Jūs lūgt sameklēt Daci Kokareviču pēc 30 gadiem. Lūdzu piezvaniet viņai, sveiciniet no Gustava Kalniņa (no Aizsaules) un pajautājiet, vai viņa nemoka smagi sirdsapziņas pārmetumi par to, ka tad, pirms 30 gadiem, viņa nevēlēja visus spēkus latviešu tautas aizsardzībai un ka par maz vēģības vēģija Latvijas Nacionālās frontes avīzes “DDD” studēšanai.

Ar cieņu,

Gustavs KALNIŅS

Laikraksts **DDD** Rei.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga,2003
Tirāža 5 000 cena 0,20 apjoms 2 x A 2
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE** (Rei.Nr. LV 40008033014)
Norēģinu kots: Hipotēķu un zemes banka;
Kots: LVL – 1000-054029-001; USD – 1000-054029-002
Galvenā redaktore: **Līga Muzikante**
Redaktors vietniece: **Liene Apine**
Pasta adrese: **Lubānas iela 6, dz.4, Rīga LV-1019**
Interneta adrese: **www.latvians.lv/nmln**
E-pasts: **lnf@inbox.lv**
Iespiests: SIA “LAPA”, Valmieras tipogrāģija;
Valmierā, A. Upīša ielā 7
Ofsetiespiedums

AMERIKAS PRESE

◀ 3. lpp.

VILTUS “KONSERVATĪVIE” KŪDA UZ KARU PRET SĪRIJU
Vašingtonas žīdu lobiji musina ASV uzsākt karu pret Sīriju

III Tuvo Austrumu karš, (pirmie divi kari Tuvajos Austrumos: karš Afganistānā un karš Irākā) ir vērsti pret Sīriju, kas ir ASV nākošais mērķis. 2003.gada 4.aprīļa laikrakstā “Jewish Forward” (“*Žīdi uz priekšu*”) rakstīts: Amerikas-Izraēlas sabiedrisko lietu komiteja (AIPAC) atzīst, ka viņu uzdevums ir paplašināt plaisu starp Ameriku un Sīriju. Viņi grib, lai ASV uzsāktu “III Tuvo Austrumu karu”. Viņu jaunā, nepamatotā apsūdzība – Sīrijai ir “masu iznīcināšanas ieroči”. Tā kā Amerikai vēl joprojām ir ienaidnieki Afganistānā un Irākā, kuri vēlas darīt galu okupācijai, iebrukums Sīrijā radītu Amerikai jaunus ienaidniekus kādreizējo draugu vidū. AIPAC (*American-Israel Public Affairs Committee*) paziņojusi: lai sasniegtu savu mērķi, ko tā definējusi kā **“Izraēlas drošība”**, tā darīs visu, lai iesaistītu Ameriku nebeidzamos karos. Žīdu Lobiji Vašingtonā ir tik vareni, ka tikai dažiemi politiķiem ir drosme stāties tiem pretim:

Diplomātiskais vēsturnieks Pols Šroeders:
“Mūsu Tuvo Austrumu politikas pamatā ir Izraēlas drošība. Šis ir pirmais gadījums, kuru es zinu, kad varens spēks (pie kam, ļoti liels spēks) karos kā mazas valsts (Izraēlas) pilnvarotais.”

Stefans Sniegoskijs raksta:
“Cionisti jau iepriekš bija izplānojuši izmantot 11.septembra notikumus, lai musinātu ASV sākt karu pret islāma valstīm, kas divainā kārtā ir arī Izraēlas ienaidnieki.”

Kauntera Puncā rakstnieks, **Bils Kristians**, raksta:
“Ričards Perle un Duglas Feits (abi žīdi) un viņu stratēģiskie kolēģi velk ļoti smalku robežu starp savu lojalitāti Amerikai un Izraēlas interesēm. Dubultās lojalitātes jautājums ir viens no svarīgākajiem šodienas Amerikā.”

* * *

Izraēlas presē atklātie noslēpumi
Dienvidāfrikas laikraksts “Sunday Tribune”, Roberts Fisks 10.12.02. raksta:

“Esmu lasījis, ka Ariela Šārona jaunais štāba priekšnieks Moše Jālons (Moshe Ya’alon) teicis: “*Palestīnieši ir kā vēzis. Cīņā pret to tiek izmantoti dažādi līdzekļi. Pašlaik es lietoju ķīmijas terapiju.*”

Žīdu žurnāls “Tikkun”, raksta autors Džoels Kovels. Viņš atzīst, ka Izraēlai ir 200 atombumbas (citi pat saka – 300), un ka ASV Izraēlai dod 3 miljonus dolāru gadā kā ārvalstu palīdzību, pārkāpjot likumus, kas aizliedz palīdzēt valstīm izgatavot atomieročus.

2003.gada februāra numurā, 21.lpp.rakstīts:
 “Atomieroču esamība izskaidro Izraēlas uzvedību. Pasaulei zināms, ka Izraēlai ir pāris tūkstoši atomieroču, bet šis fakts nācis klajā ne tādēļ, ka Izraēlā bijuši inspektori, kas meklētu masu iznīcināšanas ieročus. Ziņas par atomieroču esamību izplatījušās, pateicoties Izraēlas atomtehnikim un ziņotājam Mordečam Vanunu (*Mordechai Vanunu*), kurš izpaua šo informāciju cilvēces interesēs. Vanunu tagad izcieš viņam piespriesto sodu – 18 gadi cietumā par spiegošanu un nodevību. Pagaidām neviena valsts Izraēlai nav prasījusi ne Vanunu atbrīvošanu, ne ieroču inspektoru ielaīšanu valstī. Izraēla ir atteikusi parakstīt jēl kādu līgumu par atomieročiem un sešdesmit deviņas reizes neievērojusi citas ANO rezolūcijas. Amerikas Savienotās Valstis, kurās likumdošana aizliedz atbalstīt valstis, kuras attīsta atomieroču rūpniecību un izvairās no starptautiskās kontroles, dod Izraēlai trīs miljonus dolāru gadā, izplatot tās ieročus, pretēji ANO rezolūcijām. Tajā pašā laikā ASV mēģina pārliecināt, ka kāds cits, visiem zināmais, nelabais – Sadams Huseinns ir drauds mieram, jo viņa rīcībā ir nekontrolējamas masu iznīcināšanas ieroču ražotnes.”

* * *

Laikraksts “The Truth at Last”, kaut arī iznāk Amerikā, atspoguļo ne tikai ar Ameriku saistīto informāciju. Jau iepriekš citētajā laikraksta numurā publicēta informācija arī par Baltijas valstīm, tanī skaitā arī Latviju. Laikraksta “The Truth at Last” redakcija publicējusi trīs Latvijā visiem zināmu vīru – Šustina, Novika un Zitrona – fotogrāfijas (kopijas sliktās kvalitātes dēļ šoreiz tās nepublicējam), zem kurām lasāms:

“Kad Staļins 1940.gadā sagrāba Baltijas nācijas, viņš katras valsts vadībā ielika žīdu. Daži no šiem “latviešu lidekiem” redzami augstāk (domātas Šustina, Novika un Zitrona fotogrāfijas – *red.piez.*). 1930.gadā Staļins tāpat bija rīkojies arī Ukrainā. Vēlāk žīds tika nolikts priekšgalā arī Polijā, Austrumvācijā, Ungārijā un Rumānijā. Apmēram 10% no Baltijas valstu iedzīvotājiem (1,2 miljoni) tika izsūtīti uz Sibīrijas nāves nometnēm. Viņu īpašums un uzņēmumi tika konfiscēti un atdoti Staļina marksistiskajiem žīdu vārguļiem. Sarkano žīdu pēcteči tagad izmanto amerikāņu politiķus, lai atgūtu kādreiz negodīgā ceļā sarausto bagātību!”

Materiāls sagatavots pēc publikācijām ASV laikrakstā “The Truth at Last”, Nr.441

KĀ NOTIEK REFERENDUMI? LIETUVAS IESPAIDI

Marius KUNDROTS, vēsturnieks, Lietuviešu tautiskās jauniešu līgas priekšsēdētājs

Referendums tikai kā valdības pieņemto lēmumu apstiprināšana

2003.gada 10.-11. maijā Lietuvā notika tā saucamais referendums jautājumā par Lietuvas dalību Eiropas Savienībā (ES). Pēc būtības pats referenduma rīkošanas laiks liek šaubīties par tā jēgu. Jo visi jautājumi, kas saistīti ar eirointegrāciju, ir pieņemti valdībā pirms (tātad – bez!) referenduma: sākot no lēmuma par nākt dalību ES, līdz dalības līgumam, kas tika parakstīts Atēnās mēnesi pirms referenduma. Šajā laikā valdība pieņēma daudzus vienpusīgus lēmumus, ar kuriem visas dzīves sfēras – ekonomika, likumdošana, iekšējā un ārējā politika – tika mērķtiecīgi pielāgota ES standartiem, nerēķinoties ne ar Lietuvas īpašajiem apstākļiem, ne lietuviešu tautas interesēm un tās vērtībām.

“No augšas”, bez tautas pilnvarojuma, tika pieņemtas arī tādas eirointegrācijas iniciatīvas kā nāvēssoda atcelšana, dažādas atlaides attiecībā pret īpaši smagiem noziedzniekiem gadījumā, ja viņi sadarbojas ar policiju, tika ieviesti likumi, kas aizsargā homoseksualismu, pieņemtas izmaiņas Konstitūcijā, kas ļauj ārzemniekiem pirkt Lietuvas zemi un pat ievēlēt vietējo varas iestāžu pārstāvjus. Lielākā daļa bija pret to, taču valdības motivācija bija skaidra: Savienība lika.

Pēc tās pavēles tika nolemts slēgt galveno enerģijas avotu Lietuvā – Ignalinas atomelektrostaciju, ar eirointegrācijas iegānu notika neprātīgā privatizācija, kas nodarīja lielu ļaunumu Lietuvas ekonomikai, turklāt galīgi tika noslēgta robeža ar Krievijas okupēto Lietuvas reģionu Tvanksti (Kēnigsbergu, ko okupanti nodēvēja par Kaļiņingradu), tādā veidā ļoti apgrūtinot sakarus tur dzīvojošajiem lietuviešiem ar radiniekiem Nemūnas pretējā pusē.

Demokrātiskā sabiedrībā viss būtu otrādāk: sākumā tiktu sarīkots referendums un tikai pēc tam, ja tauta piekristu, varētu strādāt, lai panāktu iestāšanos ES un īstenot visas eirointegrācijas reformas.

Bet pašreizējās varas struktūrās dominējošie padomju laika politiķi izmanto savus vecos ieradumus.

Tāpēc valdība, kas visu iekšējo stāvokli Lietuvā pielīdzinājusi ES, bet referendumu rīko tikai pēc tam, šādi nostādīja pilsoņus jau notikuša fakta priekšā. Viņiem tika atļauts vien apstiprināt agrāko lēmumu rezultātu.

Referenduma rezultātu “regulēšana” ir acīmredzama

Varas iestādes no augšas centās regulēt tā dēvētā referenduma rezultātus. Lietuvas Seima deputāts B.Andrukaitis pat ieteica rīkot “rekomendējošu” referendumu. Tas atļautu nerēķināties ar tā rezultātiem, ja tauta teiktu “nē”. Tā kā tauta par šo projektu bija sašutusi, no tā nācās atteikties.

Un tomēr – “regulācija” notika, pielāgojot likumus sagaidāmajam rezultātam. Tika samazināts nepieciešamais vēlētāju skaits: agrāk, lai pieņemtu tādu lēmumu, bija nepiecie-

šamas ²/₃ visu pilsoņu balsu. Bet Seims “izlaboja” stāvokli, lai pietiktu ar ¹/₂ balsu. Turklāt, piedaloties ¹/₂ vēletāju, pietika 50% + 1 vēletājs, lai lēmums būtu pieņemts. Tādā veidā valsts likteni varēja lemt ar ¹/₄ balstiesīgo pilsoņu palīdzību.

Balsošanas laiks bija izstiepts no vienas līdz divām dienām. **Nemot vērā to, ka urnas ar balsošanas biļeteniem visu nakti atrodas Vēlēšanas komisijas rokās, kas ir lojāla Seimam, bet tas savukārt – ES, referenduma rezultāti varēja tikt arī “neregulēti”, tas ir, mainīti, kā vajag.**

Taču arī tas vēl nav viss. Sākot no brīža, kad tika pieņemts lēmums panākt dalību ES, Lietuvā visos masu saziņas līdzekļos notika vienpusīga propaganda “par”. Loģisku argumentu un faktu vietā notika spēle ar jūtām, iztēli un stereotipiem.

Lietuvas neatkarības aizstāvju nomelnošana

Notika centieni radīt iespaidu, ka ES pretinieki, kas cenšas saglabāt Lietuvas valsts neatkarību, ir valsts ienaidnieki un tiecas uz Krieviju.

Patiesībā, ja aplūko konkrētas lietas, tad šie stereotipi izrādās melīgi: pret ES izteicās antipadomju frontes dalībnieki un nacionālās neatkarības cīņas veterāni. To vidū rezistents dr.Alģirds Statkjavīčs, Brīvības Līgas un “Jaunās Lietuvas” līderi (šīs organizācijas 1988. gadā pirmās pieprasīja pilnīgu neatkarību no PSRS): Antans Teplacks, Žilvins Razmins, Aruns Trukans, Staņislovs Buškjavīčs, kā arī 1990.gada 3.novembra Neatkarības akta parakstītāji: Alģirds Endrjukaitis, Kazimiers Voka, Rolands Paulausks un Egidijš Klumbis.

Tajā pat laikā par ES iestājās bijušais Lietuvas PSR komunistiskās partijas pirmais sekretārs Alģirds Brazausks (tagad ministru kabineta vadītājs), padomju prokurors Arturs Paulausks (pašlaik – Seima priekšsēdētājs), Palekiskis klangs, kuru vectēvs līdzdarbojās Lietuvas integrācijā kādā citā – Padomju – Savienībā, VDK darbonis A.Čjakuolis. Un pat V.Černomirdina draugs, Seima loceklis krievs Viktors Uspaskihs bija viens no aktīvajiem agitatoriem par ES. Un nav jau jābrīnās – pačs Putins pašlaik ir draugs ar Ž.Sīraku, kurš kopā ar G.Šrēderu regulē visu ES.

Nav pieejama objektīva informācija

Daudziem lietuviešiem tā arī nebija pieejama objektīva informācija par ES, par dalību tajā un šīs dalības iznākumu. Bet īsta, demokrātiska izvēle bez tā nav iespējama. 1933.gadā Vācijā tādā pat veidā, kā viņiem toreiz šķita – demokrātiskā, pie varas nāca Ā.Hitlers. Viņš ieguva aritmētisko vairākumu, kurš nezināja, par ko balso. Cilvēkiem tika piedāvātas diezgan labas lietas – kārtība anarhijas vietā, darbs un maize ekonomiskās depresijas vietā, bet gala iznākumā bija milzīgs genocīds, pavērdinošs despotisms un pasaulē karš, kura rezultātā valsts tika sadalīta, pazemota un līdz pat šim brīdim nav atguvusi savu zaudēto cieņu.

Tā arī Lietuvā – daudzi, balsojot “par”, uzskatīja ES tikai par ekonomisku sadraudzību, nezinot, cik tā ir politiski centralizēta, kā tiek ierobežota valsts suverenitāte. Dažiem ASV štatiem ir vairāk tiesību iekšējās lietās,

pat likumdošanas jomā. Daudzi nezina, ka ES ietīcas nacionālās kultūras un morālo vērtību sfērā, spiežot pieņemt rietumu dekadenci, kosmopolitisma, merkantilisma un pat homoseksualisma standartus.

Arī ekonomiskajos jautājumos nebija precīzas informācijas par konkurences vai regulēšanas rezultātiem. Daži lietuviešu ekonomisti (A.Avižienis, G.Šarkans) tieši ekonomisko motīvu dēļ iestājās pret ES, apzinoties draudus Lietuvas ekonomikas izaugsmei un konkurētspējai.

Bet – jebkura diskusija tika apspiesta un kritika noblokēta. Eiropas Komitejas vadītājs P.Auštīrjavīčs pats zvanija avizēm, pieprasot nepublicēt kritiskus rakstus, no valsts budžeta maksājot milzīgas summas par eirointegrācijas propagandu, saucot to par “informāciju”.

Nabadzīgākās vēletāju daļas balsu pirkšana par vienu centu, lai izvairītos no referenduma boikotēšanas

Par nodokļu maksātāju naudu tika sarīkota milzīga agitācijas kampaņa, turklāt tai pievienojās arī lielas kapitālistiskās korporācijas – piemēram, komercitīkls “VP-Market” 11.maijā organizēja akciju, kuras laikā visi, kas piedalījušies referendumā, varēja iegādāties preces par 1 centu. Jāsaka gan – kamēr daudzi tikai gatavojās iepirkties, preces jau bija izbeigušās.

Tādā veidā notika centieni novērst trauksmi par referenduma *boikotēšanu*, jo daudzi “eiroskeptiķi” bija nolēmuši referendumu izgāzt ar boikotēšanas palīdzību. Ja 50% balsotāju, tas ir, “eiroskeptiķi” un vēl daudzi pasīvie pilsoņi uz to neierastos, referendums nebūtu uzskatāms par notikušu. Bet tagad šie pasīvie tika nopirkti par vienu centu. Boikota ideja izgāzās bomžu un citu pašu nabadzīgāko sabiedrības slāņu dēļ.

Tev būs to Kungu un savu baznīckungu klausīt un balsot par “ES”

Agitācijas kampaņā tika iesaistītas pat reliģiozās organizācijas. Par ES agitēja Katoļu un Evāņģēliski luteriskā baznīca, arī Karaimu reliģiskā kopiena, kurai ir mazāk par tūkstoti piekritēju turku-tatāru iedzīvotāju vidū. Netika ņemts vērā tas, ka ES pastāv antikristīgas nihilisma koncepcijas; pret ticīgajiem, no kuriem lielākā daļa ir gados veci cilvēki, tika izspēlēts “krievu drauds”, no kura tie baidās vairāk par visu, un tādēļ citas briesmas neredz.

Bet, neskatoties uz “krievu draudu”, referenduma biļetenos teksts bija ne tikai valsts valodā, bet arī krieviski. Tas ir bezprecedenta gadījums laika periodā kopš 1990. gada.

Atklātās pretlikumības un lietuviešu tautas hipnotiskais stāvoklis

Agitācija notika pat referenduma laikā, kaut arī tas ir aizliegts ar likumu. Par to sašutuši bija pat ES piekritēji. Žurnālists A.Pačs izvirzīja lietu pret Vēlēšanu Komisiju. To pašu izdarīja arī

Seima deputāts S.Buškvavičs kopā ar diviem kolēģiem, pieprasot atzīt referendumu par nenotikušu, jo tas ir pretrunā ar Konstitūciju, pilsoņiem balsojot nebija objektīvas informācijas (to **pēc referenduma** atzina paši agitatori), bet rezultāti bija viltoti. Taču sūdzība tika noraidīta. Kā teica S.Buškvavičs: “Vēlēšanu Komisija kopā ar tiesnešiem ir lojāli Seimam. Bet Seims – lojāls ES.” Pašlaik S.Buškvavičs kopā ar ša raksta autoru gatavojas lietu nodot Eiropas Tiesai.

Referendums un visa agitācijas kampaņa pirms tā parāda ne tikai demokrātijas līmeni pēcpadomju Lietuvā, bet arī nacionālo spēku vājumu. Pret ES izteicās tikai dažas neietekmīgas partijas (“jaunlietuvieši”, nacionāldemokrāti, republikāņi, Nacionālā Progres partija), kā arī sabiedriskās organizācijas, pirmām kārtām – Lietuvas Nacionālās jaunatnes līga. Pati spēcīgākā un senākā nacionālā partija – Lietuviešu Nacionālā savienība, kura bija pie varas no 1926.gada līdz 1940. gadam, iekšējās destruktijas dēļ ļāvās kosmopolitisko partiju ietekmei un iestājās “par” ES. Kopēja Nacionālā fronte tā arī netika radīta. Kustība par Neatkarīgu Lietuvu, kas grasiņās publicēt eiropitrisku informāciju, tika izveidota tikai mēnesi pirms referenduma un nespēja neko mainīt. Šis Kustības darbību nodrošināja ne vairāk kā desmit entuziasti, kuri izmantoja paši savus līdzekļus un nelielu finansālo palīdzību no Rietumiem.

Vai lietuvieši jau sāk mosties un apzināties, ka ir apmānīti?

Referenduma rezultāti ir ļoti apšaubāmi. Oficiāli “par” ES izteikušies 58% visu balstiesīgo pilsoņu. Bet 1940.gadā, integrējoties citā – Padomju Savienībā, skaits bija vēl iespaidīgāks – 99%. Protams, tad visi “integratori” darbojās ar brutālā militārā spēka palīdzību, bet tagad – ar naudas un smadzeņu skalošanas palīdzību.

Bet jau pirmajās dienās pēc referenduma kļuva redzams apmāns. Politiķi, žurnālisti – visi sāka runāt par referenduma pretlikumību, par to, ka solītie “zelta kalni” ir ilūzija, bet nu jau “neko vairs nepadārisi”...

Rezultāti nebija ilgi jāgaida. Pirmie sacēlās zemnieki. Savu “vadītāju” saagitēti, viņi nobalsoja “par” un palika ar “garu degunu”. Viņiem apsolītie valdības līdzekļi pa vecai padomju modei tika atdoti “citu valsts vajadzību” apmierināšanai (valdības vadītājs A.Brazausks – bijušais vietējās Kompartijas nodaļas priekšsēdētājs). Bet tas laicinieku pacietībai darīja galu.

Sākās masveida demonstrācijas, J.Ramons ir noslēpies slimnīcā, valdība ķērusies pie neprātīgiem draudiem, bet visi ceļi pie valsts robežām ir kļuvuši par barikāžu vietām. Situācija sāka atgādināt revolūciju.

Referendums Lietuvā liek mobilizēt visus nacionālos spēkus valstī, kā arī meklēt kontaktus ar visas Eiropas nacionālpatriotiem.

Bet vienlaikus tā ir mācībstunda Latvijai, Igaunijai un Polijai eiroskeptiķiem, cik svarīgi ir laicīgi mobilizēties!❖